

אתגרתא

בשבוע 1123 | ד' בכסליו תשפ"ה, 5.12.24

מי קובע שיהיה לנו עוד
יותר טוב? // חנה קטן

כשיעקב גלל את האבן
מעל פי הבאר, הוא לא
חשב על המשברים
הזוגיים שזה יחולל
אצל שאר רועי הצאן
// יאיר יעקבי

"אני חייל של עם ישראל"

בתום 230 ימי מילואים שהחלו בכפר עזה ונמשכו
לגבול הצפון ולקרבות בחאן יונס, מנכ"ל מפלגת
הציונות הדתית, יהודה ولد, חוזר לעבודה בכנסת
לצד הפוליטיקאים שמנסים למקסם הישגים, אבל
מוכן לחזור לשטח בכל רגע כדי להגיע אל הניצחון
המוחלט // יוסף ארנפלד

לנפץ את התמונה הזוגית ולבנות ממלכה אמיתית

החושך הוא המצב הטבעי, זה תיקון מאוד חשוב בתפיסה שלכם.

ג) וידוי על החטא.
זה כבר שייך לדרגת חושך נמוכה יותר - לקליפות ולחטאים בקשר.
"למה את מתכוונת קליפות וחטאים?" שאל רועי

"כשכל אחד בקשר מתנהל כאינדיבדואל, שהוא עסוק באינטרסים שלו, בצרכים שלו, בהתחשבנות. זהו חטא מאוד גדול לקשר הזוגי שמייצר קליפות והפרדה. הקליפות האלה מסתירות את השכינה ולא מאפשרים לה להתגלות ולהאיר את החושך. כשתכירו באותם אינטרסים ובאותה גישה אינדיבדואלית שחוטאת לקשר הזוגי, אז אתם תצליחו לגלות שמץ מן האור שמקשר אתכם, יחזיר אתכם למה שאבד לכם ואז יכולה להתגלות השכינה"

"ואז מה אמור לקרות אחרי שנעבוד בשלושת הכיוונים האלה?" שאל רועי

"לאחר עבודה מאומצת של חשיפה וגילוי האור

בקשר שלכם אז תוכלו לזכות לגילוי אור של "הוד מלכות" וזה יתגלה לכם כאור חוזר"
"ואז תחזור ההתלהבות שהייתה לנו בקשר בהתחלה?" שאל רועי

"הרבה יותר מזה. יתגלה אור חוזר שיעלה מתוך המציאות ויקרין מפנימיות הקשר החוצה ויתגלה דווקא מתוך אותם עיסוקים הכי מעשיים ופשוטים: בחביתה שאת מכינה לרועי ובדלק שאתה ממלא לריקי ברכב. העבודה הזאת תאפשר לכם לפתח פשטות, תמימות, טבעיות ותום לב בקשר. הקשר הזוגי יהפוך לממלכה עם תשתיות של קשר של אמת ולא זוגיות חיצונית שמשרתת תדמית של זוגיות."

השכינה שהסתלקה."
"איזה 3 דרכים?" שאלה ריקי

א) הודיה.
צריך להתבונן ולהודות באמת על כל הטוב שיש לכם בקשר.
ההודיה הזו נובעת מהכרה שאתם בגלות ונמצאים

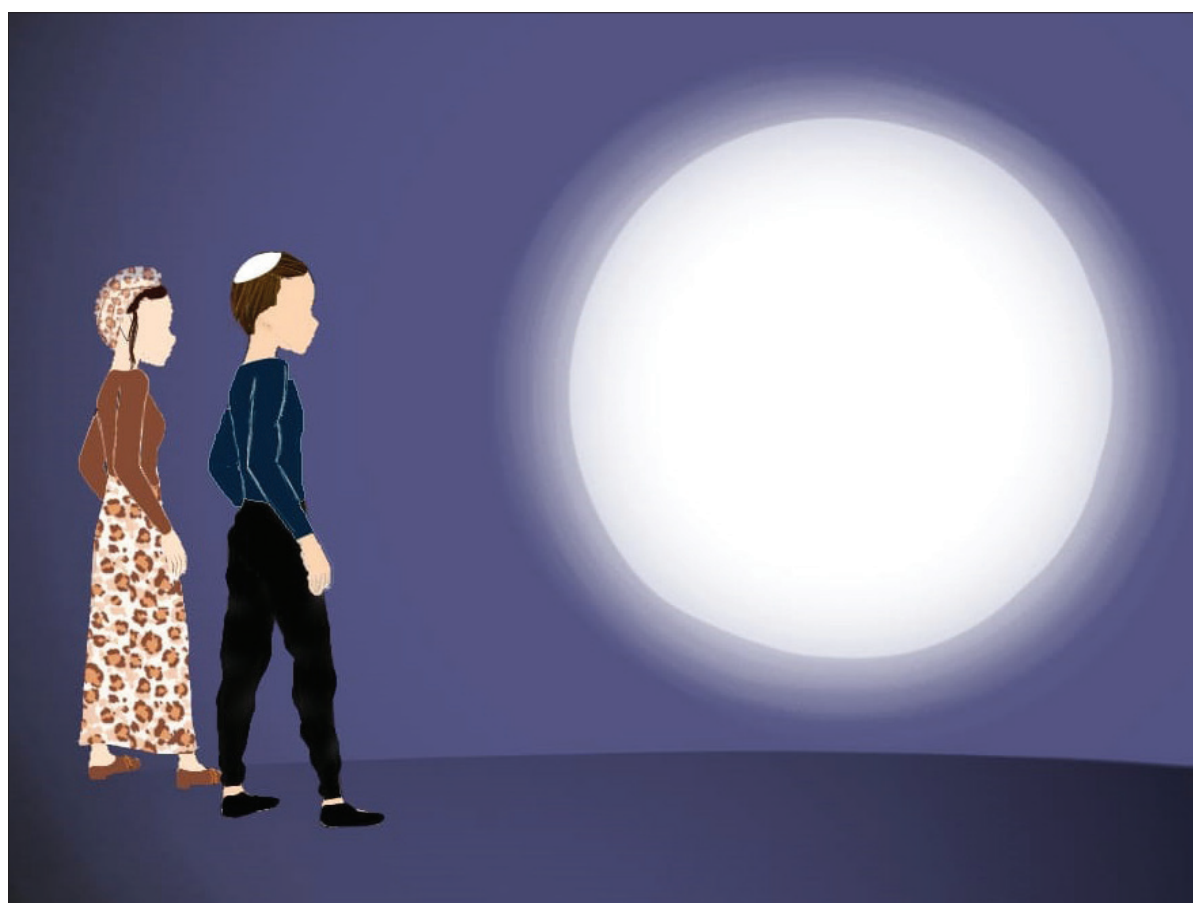
"למה אתה לא אומר לי מה מפריע לך בקשר? כל הזמן רק לי יש טענות?" שאלה ריקי
"אני בולע פה הרבה צפרדעים שיהיה לנו נחמד בקשר הזה.
אני מרגיש שרק אני הבוגר פה בקשר.
אני היחידי שמכיל את כל הדברים שמרגיזים בריקי ואילו היא לא מסוגלת להכיל את מה שמרגיז בי" אמר רועי
"אתה פשוט כפוי טובה!"

אתה לא רואה את כל מה שאני מכילה. אם היית רואה היית נבהל, רץ ובורח. אני עוד שומרת עליך ויש לך טענות...."
ענתה לו ריקי בכעס
"אני מרגיש שאת לא רואה שום דבר טוב בקשר שלנו ורק עסוקה בכל מה שלא טוב."

את לא חושבת שגבר צריך לשמוע כמה הוא עושה טוב פה וכמה הוא מתנהג טוב שם? מה נראה לך? שאני יכול להתקיים רק על ביקורות?" ענה רועי בייאוש ובכעס
"איך אפשר לראות את הטוב כשיש כל כך הרבה רע? כשאני לא מקבלת דברים בסיסיים?" הפעם היא צעקה

"נשמע שהמקום שבו אתם נמצאים הוא באמת קשה.

שניכם נמצאים במקום שבו אתם מרגישים מאוד מאוד חזק את הגלות ואת החושך שבו הקשר נמצא. אני אגיד לכם משהו חשוב! באופן טבעי זה המקום שבו נמצאים כל הזוגות: בתוהו, בחושך ובגלות" התערבתי "מה?" שאלה ריקי
"על מנת שהקשר יצא מתוך אותה גלות ותתגלה בו השכינה, אתם צריכים לעשות הרבה עבודה" הסברתי "הקפדנו כל שבוע לצאת ולבלות יחד, ללכת לסרט, מסעדה או סתם לטייל. היינו כבר בכל מלונות הספא האפשריים, איך אפשר להגיד לנו שאנחנו לא עובדים?" התעצבן רועי
"מדובר פה בעבודה אחרת לגמרי. יש שלוש דרכים של עבודה לגאולה הזוגית לגילוי

בחושך וכל שביב של אור שמתגלה בקשר שלכם, לא באמת שייך לכם, הוא ממש לא מובן מאליו ועל כן עליכם להודות על זה בכל ליבכם.

ב) הודאה על האמת.
התנהלות תודעתית מתוך חוויה קיומית שהחושך הוא המצב הטבעי בקשר הזוגי.
מתוך אותה חוויה גלותית, תוכלו לשים לב לאותו נצנוץ של אור שמתגלה לכם בחושך ונותן לכם לטעום את טעם השכינה.
שימו לב ותסתכלו אחורנית, כמה נצנוצי אור התגלו לכם בקשר וקיבלתם אותם כמובנים מאליהם וכל הטענות שצברתם ועדיין יש לכם, הם כלפי החושך.

HUGGIES®
Extra Care
להגנה על עור התינוק

חופשת לידה Extra מפנקת!

אמא ואני בקפה
של בוקר
אחרי לילה לבן

גל אורן לרונסון

האגים מאריך לך את חופשת הלידה

התקשרו לטלמסר *6376 וספרו לנו למה מגיע דווקא לכם לזכות	שמרו את חשבוניות הקנייה והאריזות	רכשו 4 אריזות האגים אקסטרה קר (מידות 1, 2, 3, NB)*
---	--	--

בכל שבוע זוכה אחת!
ותאריך את חופשת הלידה
ב- **8,000 ₪** בחודש נוסף*

בסיום הפעילות 3 אמהות זוכות!
ותארכנה את חופשת הלידה
ב- **24,000 ₪** ב-3 חודשים נוספים!**

כל רכישה של 4 אריזות מזכה בהשתתפות
נוספת במבצע

HUGGIES
We got you, baby

*ההשתתפות במבצע מותנית להורים לתינוקות עד גיל חצי שנה **שווי הפרס לפי משכורת חודשית בסך 8,000 ₪ | המבצע החל מל' חשוון עד כ"ב שבט (20.2.25) - הפעילות השבועית מתקיימת בכל חמישי ב-14:00 | שמרו את הקבלה ואת האריזות - הזכייה מותנית בהצגת הוכחת קנייה. בכפוף לתקנון. תקף למידות 1, 2, 3, NB. התמונה להמחשה בלבד. ט.ל.ח.

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

ציף ציף מעל הרציף

לאן נוסעת רכבת התודעה?

זה כשחיים בתקופה היסטורית. האתגר הוא לדעת בזמן אמת להתעלות לגודל השעה ולהבין את האירוע.

הנה טעימות קטנות, רק כותרות וכותרות משנה, ורק מהשבוע האחרון: "הפנאטיות של חסרי השורשים" - לאחרונה אנו עדים להאשמות מזעזעות של רמטכ"לים וגנרלים לשעבר נגד ישראל, האשמות הגובלות באנטישמיות ואף בהבנה כלפי האויב. בנוסף, אנו עדים לצעדים בריוניים חסרי תקדים של גורמים במערכת אכיפת החוק נגד ממשלת ימין נבחרת, תוך דריסת זכויות אזרח בסיסיות ביותר. האם זהו רק רצף אקראי של אירועים? מה מחבר אותם? ואיך זה קשור למשבר זהות של השמאל הליברלי?"

"על התמימות - בשנים האחרונות אנו שומעים שוב ושוב מכל מיני ארגונים את הקריאה 'לראות את הטוב בכל אחד' (טוב, כמעט בכל אחד). 'צריך להאמין בכוונות הטובות של כולם', 'כל אחד מאמין שהוא עושה טוב בדרך שלו', ועוד ועוד. האם התמימות היא מידה טובה בכל תחום? ומנגד, האם חשדנות מוגזמת אינה מסוכנת באותה מידה?"

"ברית משרתים ואדונים - סוגיית גיוס החרדים כמוזן לגיטימית וראויה. השאלה מדוע היא מעוררת אמוציות של כעס ושנאה, בעיקר אצל אנשים שמדברים כל הזמן על אהבה לכולם והוספת טוב בלי לקבול על הרשעה? האם רק משום שאנו במלחמה והמאמץ הנדרש הינו גדול מאוד? מדוע למשל כלפי הסרבנים מאחים לנשק' לא הובע זעם כזה? מהו דיון העומק שהסוגייה הזאת מבררת?"

אני מתאפק לא להיכנס פה לתוך המאמרים עצמם, סומך עליכם שתתחברו ותקראו (חפשו בגוגל "סוללים דרך"). אבל לסיום, בכל זאת כמה פסקאות מתוך מאמר מכונן שהתפרסם השבוע בקבוצה ונוגע בדיוק בסוגיה שבה פתחנו: זיהוי קמפיינים. כתב אותו סרן במילואים עזרא הימן, איש חינוך שמלמד ביישיבת ההסדר ביפו ובמכינת 'בני דוד' בעלי: "אם אתם רוצים להבין איך עובד עליכם קמפיין פוליטי, תדמינו רכבת שנוסעת לתהום, אבל הזמינו אתכם להיכנס לקרון שמאובזר בכל מה שחשוב ויקר לכם. אתם מתרשמים ומתלהבים מקרון ה-VIP שאליו הוכנסתם, ולא שמים לב לאן הרכבת נוסעת. ההטעיה הזו שהקמפיין מייצר, מאפשרת להעלים מהאנשים את היעד שאליו נוסעת הרכבת ולנצל לרעה את התמימות שלהם. המיזמים החברתיים של ארגוני שמאל (גם הדתי) הם כמעט תמיד קמפיינים פוליטיים. ואם יגידו לכם שהמיזם אפוליטי, הוא בוודאות פוליטי... חשוב מאוד להבדיל בין אנשים פרטיים, איתם ניתן לקיים חיבורים אפוליטיים, ובין מיזמים של פעילים אקטיביסטים עתירי מימון, שהם תמיד פוליטיים.

"וכדי לגרום לכם להצטרף לתפיסה הפוכה משלכם", מאבחן הימן, "הם מוכרחים לתת לכם קרון שאיתו אתם מזדהים. רק כך יוכלו לצרף אתכם לרכבת, שאותה הם מסייעים לכיוון ההפוך מזה שאליו אתם הייתם מבקשים לנסוע. יארגנו לכם בקרון תכנים כמו תפילה, מיזמי אחדות, עשייה חברתית תמימה, קידום גיוס לצה"ל, עצרת או הפגנה למען מטרה שאתם לגמרי מזדהים איתה. כל מה שתבקשו, איך שתבקשו.

"בטח תשאלו: איך בדיוק הם ייקחו אותי לאן שלא רציתי? טוב ששאלתם. המארגנים ידאגו להישאר אחראיים בלעדית על המיסגור והמסר הציבורי של המיזם. הם יצלמו את התמונה, יפיקו את הסרטון, ויוציאו את ההודעה, המסר והמסקנה להמשך. יתרה מזו: המיזם עצמו יהיה רק חלק מתהליך רחב יותר, שמשפיע עליכם ועל סביבתכם בהמשך הדרך, מעבר לפינה. באופן שלא תראו ולא תבחינו ללא חשיבה פוליטית מפותחת והבנה מה קורה סביבכם בממד הרחב. הקמפיין הפוליטי החם ביותר בשוק ארגוני השמאל בתקופה הקרובה הינו 'ברית המשרתים'. המטרה שלו איננה בהכרח לשנות את הדעות שלכם. הוא פונה לחריש עמוק יותר: לגרום לשינוי בקבוצת ההשתייכות הפוליטית שלכם."

מה שקראתם פה הוא רק ההתחלה של מאמר ארוך ומקיף של הימן שמנתח לעומק את התופעה. טוב, אני מקווה שהקמפיין שלי נגד קמפיינים יצליח. שכולנו נעלה כבר על הרכבת הנכונה, לא משנה באיזה קרון, וניסע ביחד לכיוון הנכון. שלא נבוש ולא נתבלבל לעולם ועד. ●

בתמונה: קמפיין

אפרופו אמנון לורד. אני ממליץ לכם לקרוא את הטור שלו ב'ישראל היום', ובכלל לעקוב אחריו. הוא גדל בקיבוץ עין דור, למד בארצות הברית קולנוע וטלוויזיה, ביים וכתב שורה של סרטים ופרסם ספרים. לפני כמה חודשים התראיין לורד בן ה-72 לפודקאסט "כור ההיתוך" של שניאור ובר (גם עליו לא שמעתם? תוסיפו לרשימה). הוא סיפר על המעבר שלו מהשמאל אל הימין (את הכתיבה שלו הוא החל בשבועון 'השבוע בקיבוץ הארצי'). בין היתר אמר את הדברים הבאים: "אם מדברים על זכויות ודמוקרטיה, אני חושב שהדוגמה הבולטת ביותר לעזות מצח אנטי-הומנית ונגד זכויות האדם הבסיסיות, זו המתקפה על המגזר החרדי... אני לא הנחת תפילין בחיי, אני לא נישקת מזווה, אבל אני חושב שהגענו למצב חירום שהם מאגר התרבות האחרון."

"זה ישמע לך מוזר", הוא אומר לשניאור ובר החרדי, "אני לא יודע אם אתה או בני משפחתך או אנשים שאתה מכיר או הרבי מאני לא יודע איפה, אי פעם קראו את גרוסמן או את עמוס עוז, או שהלכו להצגה של ארתור מילר. קרוב לוודאי שלא. ובכל זאת, אני חושב שהחרדים הם מאגר התרבות שאנחנו זקוקים לו. כי אנחנו רואים שהצבריות יצרה איזו דמות חד-ממדית, ללא עומק. לפני כמה ימים אחד מוותיקי המוסד, כמדומני יאיר רביד, כתב מאמר. הוא פסל את מי שנבחר להיות ראש אמ"ן, אלוף שלומי בינדר. הוא אמר שראש אמ"ן צריך לדעת ערבית, להיות עם מחשבה תלמודית ולמצוא פתרון בידיד... מה זה מחשבה תלמודית? זו חשיבת עומק. כנראה שזה לא מקרה שיש בעולם הרבה יהודים חכמים שפרצו דרך בכל מיני נתיבים מחקרניים. זה לא בגלל גנים. זה בגלל מסורת לימודית. ראיית את יאיר גולן. אלה אנשים מאוד שטוחים. ואם אתה שואל אותי, אני מניח, למשל, שיש הבדל בין הרמטכ"ל הרצי הלוי ובין הסבא שלו. אני מאמין שעולמו היה קצת יותר עמוק משל הרמטכ"ל הנוכחי. וזה משפיע. משפיע על חוסר המודעות לכך שמעבר לגבול יושב אויב רצחני. איך יכול להיות דבר כזה? זה קשור לאיזשהו עומק תרבותי."

טוב, אני לא בדיוק אובייקטיבי בנוגע לרמטכ"ל, בן דוד שני של אמא שלי, ובוודאי לא בנוגע לסבא שלו, אבל אני חושב שיש פה אבחנת עומק על מה שהיה חסר לנו פה ב-7 באוקטובר. ואת המחזל הזה אף ועדת חקירה - ממלכתית, ממשלתית או אזרחית - לא תחקור.

ויש עוד דבר שמאפס לי את התודעה בימים אלו: מיזם 'סוללים דרך'. כתבתי עליו בעבר, ועוד אכתוב עליו בעתיד. מדובר למעשה בקבוצת ווטסאפ ענקית (ושקטה!) שייסד סגן-אלוף במילואים אודי בן חמו, תושב שדרות, ביחד עם עוד אנשי צבא במילואים, שהבינו שהם צריכים להילחם בחזית ההסברה. לא החוצה, אלא קודם כל פנימה. מאז תחילת המלחמה הצטרפו אליהם אלפי ישראלים, שמקבלים בכל יום מאמר שעוסק לעומק, בשפה בהירה ושווה לכל ווטסאפ, בסוגיות השעה. מי שלא מחובר ל'סוללים דרך' הוא פשוט תינוק תודעתי שנשבה. ואני כותב את זה מניסיון. הוא נע בין סערה לסערה כעלה נידף. הימים הרי כל כך טעונים. מה לעשות, ככה

1 לאחרונה שמתי לב שכשאני אומר לאנשים בוויכוח על סוגיה ציבורית בוערת שהם מושפעים מקמפיין - נגיד שחרור חטופים עכשיו, נגיד גיוס חרדים עכשיו - הם נעלבים. אבל ממש. כאילו הטחתי בהם "אתם טיפשים". אז קודם כול, לא. חלילה. אבל זה בדיוק העניין: שגם אנשים חכמים מאוד מושפעים מקמפיינים.

בואו נצא לרגע מהשיח הפוליטי הטוען והסוער ונעבור לעולם הכלכלי: מישוה יכול להעיד על עצמו שההחלטות הצרכניות שלו אינן מושפעות מקמפיינים? הרכב שאתם נוסעים בו, הבנקים וקופות החולים שלכם, הרשת הסלולרית, הבגדים שאתם לובשים, המקרר שאתם קונים, המוצרים שבתוך המקרר שאתם קונים? עכשיו, אני לא טוען שאתם רואים פרסומות למרדס GLS ומיד רצים לקנות. אולי הייתם רוצים... אבל מה לגבי בחירה בין שני מוצרים די זהים על המדף בסופר, למשל משקאות או חטיפים, אחד אתם מכירים מהפרסומת (שאוילי אפילו לא שמתם לב שראיתם) והשני פחות? התשובה ברורה. המודעות בעיתונים וברחוב והפרסומות ברדיו וברשת עובדות כל הזמן על התודעה שלנו ופועלות את פעולתן. אחרת החברות הגדולות לא היו משקיעות בהן מיליונים. אז למה לחשוב שבתחום הדעות קמפיינים לא משחקים לנו עם התודעה?

2 אני יכול להעיד על עצמי: אני מושפע מאוד מהדברים שאני קורא ושומע. לא רק פרסומות. גם מאמרי דעה, כתבות, ראיונות מרגשים כמוזן. ושירים. אולי בעיקר שירים. לכן אני מנסה, עד כמה שאני יכול, להקפיד לצרוך דברים שאני רוצה שישפיעו עליי.

כשאני אומר את זה בהרצאות אנשים קופצים: רגע, אז אתה בעצם רוצה לחיות בתוך תיבת תהודה? לשמוע רק אנשים שחושבים כמוך? ואני עונה: הלוואי. הלוואי שיכולתי קצת לסגור את תיבת התהודה שלי, אבל זה כמעט בלתי אפשרי. הרי ליצר הרע יש הרבה יותר אמצעים ותקציבי פרסום מהיצר הטוב, והרבה יותר שופרות שמהדהדים את דף המסרים שלו. אתה צריך ממש להילחם בעצמך כדי לא להיחשף אליו. לעשות עבודה של שמירת העיניים ושמירת האוזניים. עולם הערכים הפרוגרסיבי תוקף אותנו מכל פינה. נכנס אלינו לבית, ללב ולמוח. לית אתר פנוי מינייה. ואנחנו, למקרה שלא אמרתי את זה מספיק ברור, כל הזמן מושפעים. הדבר היחיד שאפשר לעשות מול השטף הזה הוא לנסות לנקות את התודעה. לאזן את המחשבה שלנו בעזרת חומרים שקצת יטהרו לנו את הדעת מהסיטרא אחרא שנמצא פה באוויר כמו וויפיי.

3 לכן אני מקפיד לפתוח את היום בהאזנה לתוכנית של ארז תדמור בגלי ישראל, "להתעורר על צד ימין", שמשודרת בכל בוקר בין שש לשבע (בעונות שזה נופל על הזמן של תפילת שחרית, כמו בתקופה הזאת של השנה, אני מקפיד להשלים ולהאזין להקלטה בספוטיפיי). תדמור, מחבר הספר המדובר 'מדוע אתה מצביע ימין ומקבל שמאל?', פותח את התוכנית עם קריאה ביקורתית של כותרות העיתונים, שהיא בעצם חשיפת הספין היומי. זה עושה סדר בראש על הבוקר, ובעיקר נותן הרבה פשר לכותרות שייגעו במהלך היום. אתה בעצם מתחיל את היום עם חיסון. עכשיו אפשר לצאת החוצה עם קצת פחות חשש הידבקות מהחידקים שבאוויר.

אבל תדמור לא מסתפק בזה, אלא משוחח בכל בוקר עם שורה של פרשנים חכמים. לא עם כולם אני מסכים על הכול (גם לא עם תדמור עצמו), אבל את כולם מעניין וחשוב לשמוע. אנשים שמנתחים את המציאות לעומק, שמהם תהליכים: גדי טאוב, תמיר דורטל, יובל בלומברג, הדס צורי, טל קופל, ארגון אתיאל ואמנון לורד. אם אתם לא מכירים את השמות האלה ואת משנתם, זה לא אומר שאתם טיפשים חלילה, אבל כשתכירו אותם תהיו יותר חכמים (אה, ואל תשכחו לעבור מיד בשעה שבע לדיו קול חז, יש שם תוכנית בוקר יומית שאסור לכם לפספס!).

סוקסור

CASSIAS

רה"טים שמעצבים בתים

חנות המפעל: סניף כנות- אדום 6 | **סניף הדגל:** נתניה מפי 5 מתחם סוהו
סניף ירושלים: סניף תלפיות פייר קינג 28 | **סניף תל אביב:** קיבוץ גלויות 51
חדש! סניף הדגל ראשון לציון: ילדי טהרן 8

WWW.CASSIASS.CO.IL

לב של אבן

רועה הצאן יובב חזר הביתה מוקדם מהרגיל לשמחתה של מעכה אשתו, שבדרך כלל לא זוכה לראות את בעלה בבית בשעות של המקלחות וההרדמות.

"איזו הפתעה נעימה!" היא שמחה לקראתו והכינה לו צלחת עמוסה במטעמי התקופה, "איך יצאת כל כך מוקדם מהעבודה?" יובב המסכן לא היה מאוד מרוכז, וכמו כל גבר שלא עוצר לחשוב רגע הוא אמר לצערו את האמת: "הגיע איזה מישוהו מכנען וגלל את האבן מפי הבאר, אז יכולנו להשקות את העדרים מוקדם". כשהוא תפס את עצמו כבר היה מאוחר מדי.

"מה זאת אומרת הגיע מישוהו???" היא תהתה, "חשבתי שאמרת שצריך ממש את כולם כדי לגלול את האבן. פעם הגעת הביתה בשתיים בלילה כי הקולגה שלך יקטן התעכב בשדה עם כבש אבוד ולא הגיע לעזור".

נו נו, איך אפשר לשכוח את הערב שבו "יקטן התעכב בשדה עם כבש אבוד". מסיבה מוצלחת זו הייתה.

בכל אופן יובב היה צריך לחשוב מהר כדי למזער נזקים. "ברור שצריך את כולם כדי לגלול את האבן. מה נראה לך, שאנחנו סתם מתבטלים ליד הבאר בזמן שאת עובדת קשה בבית?" הוא שאל חצי נעלב.

"כן, האמת שבגדול לשם אני חותרת", אמרה מעכה בכנות, "אחרת איך אתה מסביר את הסיפור שלך מהיום על הבחור שגלל לבד את האבן?"

"אז ככה", הוא התחיל וקיווה שמשוהו טוב יצוץ לו בראש, "זה היה, אה, נס. כן, זה היה נס".

"הו הו! תראה מי נהיה לי דוס פתאום!" מעכה לא קנתה את ההסבר הזה, "נס הוא אומר לי... כשאברהם יצא חי מכבשן האש אתה הסברת לי שזה תעלול שמשלב מגנטים ומראות, ועכשיו פתאום נס!"

"תראה", הוא התפתל, "אני לא מתכוון נס במובן האלוקי או משוהו, פשוט הבחור הזה שגלל את האבן הוא פגש שם איזו מישוהו והתאהב בה ואז הכוח של האהבה נתן לו אנרגיה כזו של הנפה והוא הרים את האבן, זה נס של אהבה".

יובב היה מאוד מרוצה מעצמו. הנפצה כמעט מוצלחת כמו הסיפור עם הכבש של יקטן.

"טוב, זה מקסים ממש", אמרה מעכה, "חבל רק שבעלי לא מספיק אוהב אותי כדי לגלול אבן מעל באר".

יובב היה רוצה עכשיו להיות בעצמו בתוך באר.

"ברור שאני אוהב אותך, פשוט יש הבדל בין אהבה להתאהבות, את מבינה, זה לא אותו שלב בקשר", הוא המשיך להסתבך, אבל מעכה כבר החליטה על המהלך הבא.

"אני פשוט אגיע מחר לבאר ואנחנו נראה אם כוח האהבה שלך אליי ייתן לך מספיק כוח כדי לגלול את האבן".

יובב המסכן נאלץ להסכים. מה הוא כבר יכול להגיד? שזו אבן שגם ילדה בת חמש יכולה להרים? שהוא כבר שבע שנים מגיע הביתה אחרי שכל הילדים ישנים כי ככה החברה סגרו ביניהם באירוע השקת הבאר? שבתכל'ס בכלל לא צריך אבן על הבאר הזאת ואפשר להשאיר אותה פתוחה? עדיף לשתוק ולקוות לא לקום מחר בבוקר.

אבל הבוקר הגיע ויובב לצערו עדיין היה בחיים. אז הוא הלך לעבודה, לא לפני שאשתו נפרדה ממנו בחיוך ואמרה לו שהיא תפגוש אותו מאוחר יותר ליד הבאר.

כשהחבר'ה ליד הבאר שמעו מה הלך אצל יובב הם כמעט זרקו אותו בעצמם לבאר. "תגיד לי, אתה מטומטם?" התעצבן עליו מחייאל, "חסר שקרים בעולם? אני אמרתי לאשתי שהגעתי מוקדם הביתה כי אתמול היה כבשה באב, יום אחד בשנה שבו כל הכבשים צמות ולכן לא היה צריך להשקות אותן".

זה היה שקר ליגת על, צריך להגיד בכנות. ליובב לא היה סיכוי לחשוב על דבר כזה. אבל שאר החבר'ה גם נתנו אופציות לא רעות. "ירד גשם והכבשים שתו מהשמיים", "הבוס שחרר אותנו מוקדם לרגל יום הרועה הבין לאומי", וגם "כל הכבשים מתו". התירוץ האחרון היה קצת קצר רואי, אבל הכול היה יותר טוב מההסבר של יובב.

החבר'ה הבהירו ליובב שאם הוא מרים את האבן לבד לעיני אשתו ושוורף אותם אצל בנות זוגם, אז הוא יכול לשכוח מהתחביב הזה של לנשום.

כשמעכה אשתו הגיעה בחמש וחצי לבאר, יובב לא ידע מה לעשות. הוא הסתכל עליה, ואז על החבר'ה, ואז שוב עליה, ואז שוב על החבר'ה. ומה שיצא לו בסוף זה: "חשבתי על זה מאמי, וזה מאוד לא צנוע להרים אבן מפי הבאר בפומבי לעיני כול. את יודעת מה אומרים, מי שמרים לאשתו אבן מפי הבאר ברחוב אז כנראה שבבית יש להם בעיות".

מעכה לא קנתה את זה. יובב שלה פשוט לא אוהב אותה מספיק כדי שזה ייתן לו כוח להרים אבן. מאוחר יותר כשהגיעו הביתה היא בישרה לו שהם הולכים לייעוץ זוגי. הצרה היחידה הייתה שיעוץ זוגי היה מקצוע שלא נוצר עדיין, אז במקום זה הם קבעו פגישה זוגית אצל חרש עץ.

חרש העץ בתורו היה מאוד מבולבל מכל הסצנריו הזה, אבל לא מסרבים לאף עבודה, אז אחרי עשרה מפגשים הזוג נשאר עם אותן בעיות שהיו להם לפני כן, פלוס ספסל עץ חדש לבית. מעכה שאלה בסוף אם בכל זאת אפשר לתת להם איזה טיפ לזוגיות, אז חרש העץ גירד בפדחתו ואמר: "אף פעם לא ללכת לישון".

"ברייב?" שאלה מעכה.

"לאו דווקא, באופן כללי עדיף אף פעם לא ללכת לישון. זה זמן שאפשר לנצל לעבודה".

מבולבלים אך מבולבלים עזבו הזוג את משרדי החרש ובדרכם הביתה הם פגשו את הרווק הכנעני שהתחיל את כל העניין הזה והוא עדכן אותם שהוא הולך לעבוד שבע שנים בשביל הבחורה ההיא מהבאר. אז יובב חשב לעצמו שאם הבחור הזה הולך לעבוד שבע שנים בשביל מישוהו, אז אולי הוא עצמו יכול לחזור מהעבודה שעה מוקדם יותר בשביל המישוהו שלו.

למחרת בחמש אחר הצהריים הוא הרים את אבן הקלקר מעל פי הבאר, השקה את הצאן וחזר הביתה בזמן להרדמות ולמקלחות. מעכה הייתה בהלם.

"שוב קרה נס של אהבה?" היא שאלה.

יובב חייך. "סוג של".

כשמעכה אשתו הגיעה בחמש וחצי לבאר, יובב לא ידע מה לעשות. הוא הסתכל עליה, ואז על החבר'ה, ואז שוב עליה, ואז שוב על החבר'ה. ומה שיצא לו בסוף זה: "חשבתי על זה מאמי, וזה מאוד לא צנוע להרים אבן מפי הבאר בפומבי לעיני כול. את יודעת מה אומרים, מי שמרים לאשתו אבן מפי הבאר ברחוב אז כנראה שבבית יש להם בעיות"

מעשה בחוני המעגל שראה פעם אדם אחד משקיע בקבוצת רכישה. אמר לו: בעוד כמה שנים זה ייתן פירות? ענה לו: עד שבעים שנה. נרדם חוני המעגל וישן שבעים שנה. כאשר קם ראה אדם אחד גר בבית. אמר לו חוני: אתה הוא שהשקעת בבית? ענה לו: אני שוכר פה. אמר לו: איפה הבית שבנה אביך? ענה לו: עדיין לא קיבל היתר בנייה.

התוכנית שלי לאזכרה בתום שנת האבל: ללכת סמוך לאמא שלי ומיד בסוף האזכרה להגיד בקול "זהו נגמרה השנה, סוף סוף אפשר לחזור להתקלח" ולראות מה קורה. אעדכן

- תעבירי את הפפריקה, מתוקה
- תעביר את האני-עדיין-כועסת-עליך, יאיר

דווקא עכשיו מעשר עניי ישראל

פרסומי ישראל

שנת תשפ"ה הינה שנת מעשר עני

(השנה השלישית לשנות השמיטה)

בשנה זו נתחזק במצוות הצדקה ונעניק את מעשר העני למשפחות הגיבורות מהדרום, מהצפון ומהחוות החקלאיות בהר ובנגב.

מצטרפים עכשיו ל'בית האוצר' - קרן המעשרות של מכון התורה והארץ וזוכים לנתינה מהודרת לעניים.

מנוי בקרן המעשרות

הדון הקלה והמהודרת לקיום מצוות תרומות ומעשרות בשיתוף עמותות 'מקימי' ו'פעמונים'

כפר דרום ת"ו - ניצן
'בית האוצר'

פעמונים
אתכם גם בשעת חירום

מקימי
השער לכלכלה נבונה

הצטרפו עכשיו:
073-2196969

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

אבני המקום

האם יעקב אבינו היה יותר ליברל, יותר חרד"ל, או שהסולם שהוא חלם עליו בלילה עשוי בכלל מחזנות ומהרינג?

ה'ציונות הדתית' אני כבר לא מסוגלת להגיד את צירוף המילים הזה. "לא, כי לקרוא למפלגה 'מינה' ולשבור חזק שמאלה זה בכלל לא מתועב".

"אני הימין האמיתי, השפוי, הממלכתי. בניגוד אלייך אני נותנת כבוד לרמטכ"ל ולא משתלחת בראש השב"כ".

"האהבה הגדולה שאנחנו אוהבים את אומתנו לא תסמא את עיינינו מלבקר את כל מומיה".

"אבל הננו מוצאים את עצמיותה, גם אחרי הביקורת היותר חופשית, נקייה מכל מום". הרב קוק היה מתבייש בכך".

"את נורא ממלכתית, עד שזה מגיע לרבנות הראשית".

"איך את מעזה לדבר בחוסר כבוד על שופטי בית המשפט העליון?"

"אני עבד לעם קדוש, לא לאלטיה".

"את בעצמך אליטה".

"אוהו, תראו מי שמדברת. אני עפר לרגלי העם הזה, אבן לעם קדוש".

"בתנאי שהוא ישן על צד ימין. כשהוא מתהפך לצד שמאל את לא יודעת מה לעשות עם עצמך".

"אם לא תעודדי אותו להתהפך, הוא יישאר בצד ימין".

אבן גיר אוטומטי

בזמן ששתי האבנים השליכו זו על זו בליסטראות ועסקו בשאלה הגורלית על מי מהן ישים ישראל את ראשו, ישבו האבנים האחרות ולא הצליחו להבין למה הן חושבות שיעקב יעקוב אחרי הוויכוח שלהן, ולמה הן לא מכריעות אותו באמצעות אבן-ג'וק ומאפשרות כבר לעם ישראל לנוח.

"ברוך השם שהורדתי את הכיפה", אמרה אבן דתל"שית לאבן שרבעה לידה, "גם את מגדירה את עצמך דתייה על הרצף?"

"לא", אמרה הדתל"שית השנייה, "אני פה בבית אל כדי לתעד חריגות בנייה וטיהור אתני".

"מהרסייך ומחריבייך", רעמה אבן היסוד בזעם על אבן הראשה, "זה מה שיוצא מהחינוך הליברלי שלך".

"להפך, זה בגללך", זקפה הראשה את ראשה, "החינוך שלך מפוצץ בחרד"ל, לא פלא שהילדים שלך יוצאים עם טעם מר בפה".

"אולי די?" אמרה האבן הטובה, "אנחנו מגזר אחד, הנוער שלנו מוביל בכל תחום, אנחנו אלופים בהתנדבות ונתינה, נלחמים כתף אל כתף הרבה מעבר למשקל שלנו באוכלוסייה... למה אנחנו מתפצלים לעוד ועוד אבנים קטנות? למה אנחנו לא מסוגלים לחיות בהרמוניה?"

הראשה והיסודית הביטו זו בזו במבט חודר. "אני בעד שיתוף פעולה, כי אני אבן גיר רכה ומקבלת", אמרו שתיהן ביחד, "אבל היא... היא קשה כמו בזלת".

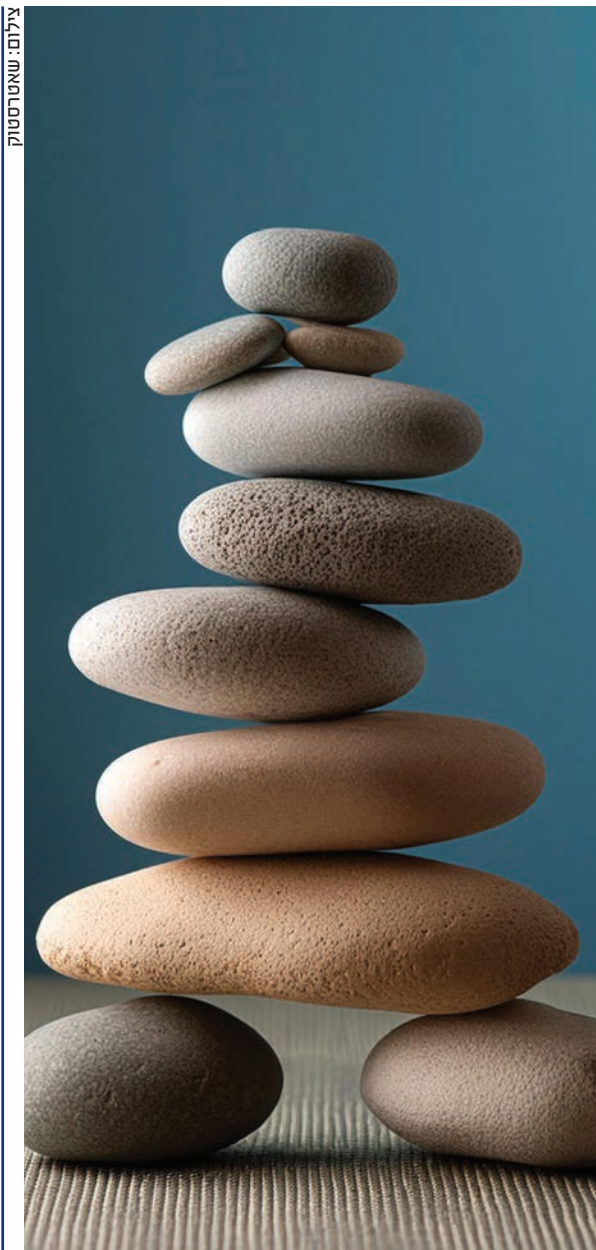
"כן, אתן באמת אבני גיר", אמרה האבן הטובה בצער, "גיר אוטומטי".

"קחי סולם ורדי מהעץ שטיפסת עליו", אמרה הראשה. "אני יכולה להביא לך סולם מיעקב", אמרה היסודית, "הוא בדיוק חולם על אחד".

"אז זווי ממנו, שלא יראה איזו אבן קיצונית תקועה לו מתחת לראש".

"אולי תצטרפי ללבן, תבטיחי את רחל ובסוף תיתני לנו את מנסור עבאס".

והן המשיכו להתווכח עד שהאבנים האחרות של המגזר התגלגלו להן משם בבחינת אבן מאסר הבונים, ושכחו שעם אור הבוקר הן אמורות להפוך לאבן אחת מאוחדת. אומרים שהן עדיין מתווכחות שם, בין בית אל לעפרה, זאת אומרת עליו יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עליו יניח, ולא רואות שישיראל כבר מזמן המשיך הלאה, ואפילו לא עצר לרגע כדי להתעניין מה השם של השבט החדש. ●

שכחו שעד הבוקר הן אמורות להיות אבן אחת. אילוסטרציה

"ברוך השם שהורדתי את הכיפה", אמרה אבן דתל"שית לאבן שרבעה לידה, "גם את מגדירה את עצמך דתייה על הרצף?". "לא", אמרה הדתל"שית השנייה, "אני פה בבית אל כדי לתעד חריגות בנייה וטיהור אתני". "מהרסייך ומחריבייך", רעמה אבן היסוד בזעם על אבן הראשה, "זה מה שיוצא מהחינוך הליברלי שלך"

את הפתיחה של פרשת השבוע כולם מכירים עוד מהגן - יעקב בורח מעשיו, מגיע עם חשכה לבית אל ואוסף אבנים כדי להניח אותן מתחת לראשו היגע. מה שלא כולם יודעים הוא שקצת אחרי שיעקב נרדם, אבן אחת, עם כיפה גדולה ועגולה, ביקשה משאר האבנים להתגלגל קצת הצידה ולתמוך בה מהצד.

"מה? לא הבנתי", אמרה אבן אחרת, כאילו שאבן מדברת זה כן דבר מובן.

"זה יעקב אבינו, ממנו יצא עם ישראל!" לחשה האבן, "ואני, אני אבן היסוד של הציונות הדתית, שמניחה את עצמה למראשותיו של עם ישראל בדרך אל הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן".

"אמן! רבי חנניה בן עקשיא", הכריזה אבן אחת מירכתי הערמה. "את חצופה גדולה", התייצבה אבן סמוקת פנים מול האבן עם הכיפה הגדולה, "אני אבן הראשה של הציונות הדתית, אני נשכבתי למרגלות עם ישראל עוד לפני שאת חלמת על גרעינים תורניים!"

"מה את אומרת!" קצפה ההיא, "אני הייתי ציונות דתית עוד לפני שבבני עקיבא רקדו ריקודים מעורבים!"

"שלא תעזי לדבר על בני עקיבא, אבן מפלגת ומתבדלת שכמוך".

"אני לא מתבדלת, אני המרכז".

"מבחינתי את יכולה להיות אבן שהידרדרה מפסגת הר המור, אני ציונות דתית מאחדת, אני הגוש".

"גוש של התנשאות", אני הגוש".

"לא, כי את ממש קו של ענווה וחסד".

האבנים האחרות גירדו בכיפתן הסרוגה במבוכה. "חבר'ה", התערבה אבן טובה שלא הבינה על מה המריבה, "אולי נעשה ערביית בינתיים?"

"כבר התפללנו", אמרה אבן היסוד.

"באמת? מתי?"

"יעקב ארגן פה ערביית לפני ששכב לישון", אמרה הראשה.

"יופי, אז בואו נעשה טיש", התחילה לרקוד אבן אחת קורנת, "מי באה?"

"לא, לא שוב קרליבך", התחננה אבן מתחתית הערמה.

"מה יש, קצת נשמה", עלצה הקורנת.

"הוצאתם את הנשמה", התאוננה ההיא, "כל קבלת שבת אותו נוסח, אותן מנגינות, אותו קצב... עם כזה קרליבך אני כבר מעדיפה את יוהן סבסטיאן באך".

"שטויות", זמזמה הקורנת שיר לא מוכר עם מילים מסובכות, "יהיה לי עוד יותר טוב, ועוד יותר טוב", או משהו כזה.

"עזובי יהיה טוב", אמרה אבן אחת עם שפם, "יהיה הרינג?"

"השאלה היא לא אם יהיה הרינג, אלא איזה הרינג יהיה", אמרה אבן מגולחת למשעני בחליפה.

"ואיזה פרקי חזנות ייתנו", הוסיפה האבן עם השפם.

"וכמה מיושן הוויסקי. יהיה וויסקי, כן?"

אבן לעם קדוש

"את רואה, זה בגלל ההקצנה שלך", נאנחה אבן הראשה, "תראי מה נהיה מהציונות הדתית היפה שלי".

"הציונות הדתית שלך?!" התעצבנה אבן היסוד, "את מדברת כמו אחרונת המפא"ניקים, לא פלא שאת מתנדבת להיות אסקופה נדרסת של השמאל".

"תראו מי מדברת, זו שנותנת לחרדים לרמוס אותה כמו חצץ".

"מתי תבניי שהשמאל רק מנצל אותך? את חושבת שאת אבן דרך, אבל מבחינתם את בסך הכול אבן קטנה שנתקעה להם בנעל. אפילו לא אבן, את אבנית".

"כי בניגוד אלייך אני לא מתנשאת, אני משתלבת".

"משתלבת? למה איזו אבן את, אקרשטיין?"

"זה עדיף מלהיות אבן נגף. מאז שקראת למפלגה המשוקצת שלך

הבית במודיעין

רשת הדיור המוגן 'עד 120' הבית במודיעין

הזדמנות אחרונה למחירי PRESALE אל תגידו שלא ידעתם

כשרות רבנות מקומית

חוגים ופעילויות

מרכז קניות

אירוח משפחתי

ספריה תורנית

בית כנסת

השגחה רפואית

*התמונות להמחשה בלבד

*6120

רשת דיור מוגן לגיל השלישי בפריסה ארצית:

הבית בתל אביב | הבית בהוד השרון | הבית בראשון לציון | הבית במודיעין

בקרוב: הבית בקרית מוצקין | הבית בנס ציונה | הבית בירושלים

עמדת מפתח

לפני ואחרי שירות המילואים האינטנסיבי שעשה בשנה האחרונה, יהודה ולד מנהל את מאחורי הקלעים של מפלגת הציונות הדתית ויודע להצביע על ההישגים שהביאו אנשיה לא רק למגזר שלהם. ולד לא מתרגש מהסקרים הלא מחמיאים בנוגע למפלגתו, סבור שטרם נמצאה הדרך הנכונה לגיוס החרדים ומשתף ברגע של צמרמורת בסמטאות עזה
יוסף ארנפלד // צילום: מאיר אליכור

"בלבנון ניצחנו, אבל יכולנו לנצח הרבה יותר". יהודה ולד

לא מזמן התקיים בסיעת הציונות הדתית בכנסת דיון בנושא גיוס החרדים. במהלך הדיון ציין אחד הנוכחים שהוא ראה שכתבו שהמפלגה לא קשובה לכאב שמגיע מהציבור. "הסתכלנו זה על זה וניסינו להבין על מה הוא מדבר", מתאר יהודה ולד, מנכ"ל המפלגה. "בדיוק יצאתי מלחימה בלבנון, עשיתי שם את כל החגים שהצטברו לי- 230 ימי מילואים השנה. הבן של בצלאל סמוטריץ' בדיוק סיים מסע כומתה בצנחנים ונכנס להילחם בלבנון, בנוסף לשלושה אחים שלו שכבר מאות ימים במילואים. הבן של אופיר סופר שנפצע פעמיים במלחמה משרת בלבנון כמפקד ביחידה מובחרת. הבנים והחתנים של אורית סטרוק כבר מאות ימים במילואים. מיכל וולדיגר לא ישנה בלילה כי הבן שלה נלחם בלבנון וכך בני המשפחות של שאר חברי הכנסת. זה עוד לפני שדיברנו על הצוותים החסרים במפלגה, כי הרבה מהם במילואים". "אנחנו לא צריכים את הפוסטים הכואבים בפייסבוק כדי להבין את העומס הרב שמוטל על כל כך מעט חיילי מילואים, ועל כמה הציונות הדתית היא זו שנמצאת תחת האלונקה", מחדד ולד. "אנחנו חיים את זה יום יום. אלו הערכים שלנגד עינינו יום ולילה. לכן אנחנו תובעים מהציבור החרדי להיכנס איתנו תחת האלונקה. חייב להיות בזה שינוי היסטורי שמגיע מהמקום הכי ערכי, עמוק וברור שיש".

"החטופים היו פה לפנינו"

כמו רבים וטובים, בתור סרן (במילואים), מפקד צוות צלפים בחטיבה 55 של הצנחנים, ולד הוקפץ למילואים כבר במהלך שמחת תורה אשתקד. הוא היה בביתו בכרמי צור, עם אורחים לחג. כשהוא קם בבוקר, ראה את אחיו שמשותת ביחידת מודיעין בסלון עם הפלאפון. "משהו לא טוב קורה", הוא התעדכן, אבל עדיין לא הבין עד כמה. "הלכתי לתפילה עם הפלאפון. אחרי הקפה אחת בבית כנסת, קיבלתי בווטסאפ הקפצה ממאיר כרמי, מג"ד 71. ביוזמתו הוא החליט להקפיץ את הגדוד. עליתי על מדים ונסעתי למחנה סירקין, המטה של החטיבה שלנו. אספנו מהר ציוד, לקחנו כמה האמרים וירדנו לדרום. כל זה עוד לפני שקיבלנו צו 8".

"הגדוד שלי היה הכוח הצבאי המאורגן הראשון שירד לדרום", הוא מדגיש. "פשוט עלינו על ההאמרים, מילאנו מחסניות תוך כדי נסיעה, לקחנו מה שיש לנו ביד, ונסענו דרומה כבר בשעות הצהריים. בהתחלה הלכנו לפנות פצועים ממחסום ארז. בשעות הצהריים היותר מאוחרות הגענו לכפר עזה. בכניסה ראיתי על המדרכה נעליים אדומות של חיילים מבצבצות מבעד לכיסויים והבנתי שאנחנו נכנסים לשדה קרב. דן גולדפוס, מפקד האוגדה, פגש אותנו בש"ג ואמר לנו: 'חברים, יש מלחמה בפנים. תיכנסו ותעשו את הכי טוב שאתם יכולים'. מיד כשנכנסנו לתוך היישוב התחיל קרב יריות נוסף והמחבלים חוסלו על ידי הגדוד. ביומיים שלושה הראשונים נלחמנו בכפר עזה. חיסלנו מחבלים והצלחנו לחלץ עשרות תושבים תחת אש. עד יום שני בבוקר עדיין היו מחבלים שהסתובבו. הלחימה שם הייתה מאוד ארוכה".

מכפר עזה הוקפץ הגדוד של ולד לצפון, "כדי להיות כוח כוננות, לשחרר יישובים ישראלים ברגע שייכבשו. < צה"ל היה בטוח שעוד שנייה עושים למטולה מה

"חברי המפלגה חווים מקרוב את הכניסה תחת האלונקה". השר סמוטריץ' עם הבן שגוים

שעשו לכפר עזה", הוא נזכר במבט לאחור. לאחר תקופה מסוימת בצפון הם החלו באימונים לקראת התמרון הצבאי בדרום, ואכן כחלק מהתמרון של אוגדה 98 נכנסו לחאן יונס. "במשך חודש וחצי נלחמנו מבית לבית כדי להשמיד את האויב ולמצוא את החטופים. בוקר אחד, אחרי האירוע של הדו"צ, שבו בטעות חיילי צה"ל ירו בשלושה חטופים, חיילים שלי דיווחו על דגל לבן מאחד הבתים. הייתה לי צמרמורת ואמרת לי לעצמי: אולי נצליח להביא אותם. בשביל זה הגענו. החיילים התקרבו אליי, קראו לו לצאת החוצה, תפסו וזיכו אותו. מסתבר שתפסנו מחבל נוח'בה. מצד אחד, שמחנו שתפסנו אותו. הוא גם הביא הרבה מידע מודיעיני. מצד שני, הייתה לנו צביטה בלב. כשאתה מסתובב בין הבתים שם אתה רואה כל מיני חפצים של חיילים ושל משפחות מהעוטף. יכול להיות שהחטופים הועברו דרך אותם בתים עד שנלקחו למנהרות. הרגשנו במרדף נגד הזמן, לראות איך מציילים אותם. נשמנו את הערבות ההדדית הזאת כל יום".

ביולי אוגוסט האחרונים חזר וולד לסבב שני של מילואים, שבמסגרתו תפס קו הגנה במטולה מחשש לחידרת מחבלים. לאחר הפוגה קצרצרה הוקפץ בצו 8 לסבב שלישי, הפעם ללבנון. "בכל מערכת החגים האחרונה היינו בלבנון. בשמחת תורה השנה מצאנו את עצמנו באמצע קרב קשה בלבנון. לחמנו מול 12 או 13 מחבלים במשך יום שלם בכפר אל-עדיסה בדרום לבנון, הנמצא במרחק מאות מטרים בלבד מהיישוב משגב עם. איבדנו לוחם עוקץ שהיה איתנו - גיא בן הרוש, ואת ידידיה בלון ממבוא חורון, ונפצעו לנו שם כמה חברים. כשאתה רואה חברים שלך מחלצים את החברים שלהם תחת אש, בידיעה שכשהם נכנסים הם יכולים לחטוף כדור - אתה רואה את העוצמות של צה"ל. ביז באוקטובר הגענו עם

לשירות הצבאי. אני לא חושב שצריך לברוח מהמחלוקת הזאת", הוא קובע. "העובדה שיש היום אנשים שיכולים לראות צדיקים כמו הרב אבי גולדברג הי"ד ורבים אחרים, שיצאו מתוך בית המדרש ומסרו את נפשם בשדה הקרב - ולא להיות שותפים בעצמם לעזרת ישראל מיד צר, זה מבחינתי חילול השם גדול. אני לא אומר את זה ממקום שבא לחנך אותם ולהגיד להם: רק אנחנו צודקים ואתם טועים. אני במקום שאני יודע מה האמת שלי, שגדלתי עליה בבית המדרש של התורה הגואלת. אני זוכה להיות חלק מהמצווה הזאת של שותפות במלחמה. עצוב לי מאוד שהם עומדים מנגד ולא שותפים".

יחד עם זאת, לשיטתו הסוגיה היא יותר פרקטית. "השאלה איך מביאים כמה שיותר חרדים שיהיו שותפים. אם עכשיו נשלח להם צווים ויגיעו 15 אנשים לבקו"ם - זה מה שיפתור את הבעיה? בסוף זה לא הביא את התוצאה הרצויה. השיח הזה של שנאת אחים או מלחמה של מגורים זה בזה הוא לא הדרך. אנחנו לא צריכים להילחם לא ב'אחים לנשק' ולא בחרדים. אנחנו צריכים לאהוב כל יהודי. מצד שני, יש לנו אמירה ברורה לציבור החרדי: מה שהיה - לא יהיה. אנחנו צריכים לפעול ביחד ולראות איך מביאים את זה. לשר סמוטריץ' היה רעיון ליצור בגבול המזרחי כמה יישובים שיתפסו שם ישיבות, שחצי יום ילמדו תורה וחצי יום יעסקו בהגנה".

נראה שבציבור החרדי אין באמת מישור ששותף לתהליכים שאתם מדברים עליהם.

"אני חושב שיש בציבור החרדי הרבה אנשים שיכולים להיות שותפים. בתקופה האחרונה בצלאל סמוטריץ' עסקו גם בשיחות עם מובילי דעה בציבור ורבים חשבים שם, כדי להסביר להם שאין ברירה וצריכים אותם, וכדי ליצור את המסגרות הנכונות, כדי שבאמת יוכלו לקרוא לאנשים להגיע".

התחושה היא שיש חוסר הבנה איך עובד העולם החרדי, מה מעניין אותו, מה מדבר אליו. השיח לא משדר על אותו גל.

"נכון. ובגלל שכרגע אנחנו לא משדרים על אותו גל, התוצאה היא כרגע שאנחנו לא מצליחים

שצה"ל הגדול עשה בדאחיה ובחיסול של הבכירים, אלה דברים מטורפים שוברי שוויון. כיסחנו לחיובאללה את הצורה. זה שאפשר לעשות יותר - בוודאי. האם עכשיו זה אומר שמבחינתנו הפסדנו? אני מסרב לקבל את זה. לא הפסדנו. ניצחנו. יכולנו לנצח הרבה יותר".

מה ייחשב ניצחון בדרום?

"השמדת חמאס. זה אומר שהמחבלים צריכים למות עד האחרון שבהם, ולכן אנחנו נשארים

של אילוצים. "יש אילוצים צבאיים, ויש אילוצים בין לאומיים וסכנת אמברגו. לכן עם זה שההסכם הזה מבחינתנו הוא הסכם לא טוב, והיינו שמחים להגיע למקום אחר, אנחנו מבינים שאנחנו לא שחקנים לבד. אני יכול לעמוד על הטריבוונה, כמו שיש כאלה שעושים, ורק לעקוב ולהגיד: אתם לא עושים מספיק טוב, אתם טועים וההסכם הוא רע. אנחנו מחליטים לעבוד אחרת. אנחנו מנסים לשפר אותו מבפנים. העבודה, גם של בצלאל סמוטריץ'

"אחד הדברים שהכי כאבו לי היה הקמפיין שאמר שלציבור הדתי-לאומי לא אכפת מהחטופים, כי אנחנו לא מגיעים לכיכרות. במשך חודשים ארוכים סיכנתי את נפשי, ואני מוכן גם עכשיו בכל רגע להיכנס לעזה ולסכן את נפשי, כדי להביא חטופים. כשעברנו בית-בית עם דמעות בעיניים כדי לחפש את החטופים שלנו - זה היה כי אכפת לנו"

שם. נשארים בפילדלפי, נשארים בנצרים, עושים פעולות משמעותיות בג'אליה. בצלאל סמוטריץ' דיבר על ליצור שם סוג של חטמ"דים - להיאחז בשטח עד שנשמיד את כל חמאס. בנוסף לכך, לתכלול את האירוע האזרחי. ברגע שנוציא מחמאס את הסיוע ההומניטרי - הדבר הזה ישנה גם את המעמד האזרחי שלהם. ברגע שנמנע מהם את ההתעצמות האזרחית - חמאס בסוף יושמד, וגם בעזרת ה' החטופים שלנו יחזרו הביתה, שאלו שתי המטרות שהקבינט הגדיר למלחמה הזאת".

"שנאת חרדים אינה הדרך"

בחזרה לנושא חוק גיוס. מצד אחד, אתה איש מילואים שמרגיש את הנטל על הכתפיים שלך. מצד שני, אתה גם איש ציבור שצריך להתמודד עם ההשלכות הפוליטיות.

"יש לי הערכה עצומה לעולם התורה החרדי. עם זאת, יש בינינו מחלוקת עצומה ועמוקה בנוגע

וגם של אורית סטרוק, שמצויים שניהם בקבינט, היא לראות איך משפרים ומביאים את המצב לכמה שיותר טוב מבחינתנו".

לשיטתו, המדד הוא לא ההסכם אלא מה יהיה אחריו. "אם בסוף אנחנו מצליחים ליצור משוואה שונה, להגיב לכל מה שקורה שם, ולא לתת לזה לצמוח כמו שזה צמח כל השנים האלה, שיהיה לצה"ל חופש תגובה משמעותי בצפון, מבחינתנו זה משהו מאוד חשוב. ההסכם הזה לא שווה את הנייר שהוא חתום עליו, כולנו יודעים את זה. השאלה היא מה צה"ל יעשה ביום שאחרי. על זה אנחנו עובדים. יש כאלה שמנסים ליצור בציבור תחושה של כישלון. בסופו של יום, אני מסתכל על מה שקרה לחיובאללה בחודשים האחרונים - מאירוע הביפרים, חיסול נסראללה וכן הלאה - כמעט כל פורום מטכ"ל שלהם גמור ו-80 אחוזים מהטילים שלהם לא נמצאים. מה שצה"ל והלוחמים עשו בכל גבול הצפון, בקילומטרים הסמוכים לגבול, ומה

M-16 ביד ונלחמו על חייו, ועכשיו בלבנון נכון שהיינו בהיתקלות קשה, אבל בסוף אנחנו ברמה של פלוגה, זיק מלמעלה, מטוסי קרב, טנקים - כמעט כל האמצעים שיש לצבא להציע, עם כוחות הנדסה וכוחות שריון, כמו מכונית משומנת. בסוף ידנו הייתה על העליונה, השארנו להם מהכפר רק עיי חורבות".

הריאיון מתקיים בצל החתימה על ההסכם עם לבנון, אותו אישרו גם נציגי מפלגתו בקבינט המדיני-ביטחוני. כפי הנראה כרגע, המלחמה נגמרת בלי תמונת ניצחון בצד הישראלי, בלי פרימטר ביטחוני ובלי תחושת ודאות בקרב תושבי הצפון שהם יכולים לחזור הביתה בבטחה. "אני חושב שההסכם הוא לא טוב", מפתיע וולד, "אם זה היה תלוי בנו, כנראה שהיינו ממשיכים להילחם שם ככל יכולתנו, להגיע לליטני, ולפרק אותם בצורה הרבה יותר חזקה והרבה יותר משמעותית". מצד שני, מסביר וולד, אנחנו חיים בעולמות

פשוט לנצח

אנו, בני משפחות החטופים המאוגדות בפורום תקווה, קוראים לראש הממשלה לגלות מנהיגות אמיצה ונחושה שתפעל להשבת יקירינו הביתה.

כבר למעלה משנה שאנחנו חיים עם פצע שאינו מגליד, געגוע בלתי פוסק ועם כאב עמוק שלא מרפה בקשר לגורל יקירינו.

הדרך היחידה להחזיר את יקירינו היא באמצעות הכרעה ברורה בעזה.
אנו דורשים פעולה צבאית עצימה ורציפה עד לשליטה של ישראל בשטח ובאוכלוסיה וממילא מיטוט שלטון חמאס.
כחלק מהשליטה באוכלוסיה, על ישראל לחלק את הסיוע ולהיות בעלת הבית בעזה עד חזרת אחרון החטופים.

במצב שבו החמאס יאבד את שליטתו, ייתכן מאוד שגורמים המחזיקים כיום את יקירינו יבינו שכדאי להם לנהל מגעים ישירים עם ישראל שיביאו לשחרור החטופים תמורת מתת כספי והצלת עצמם ובני משפחותיהם.

זה למעלה מארבעה עשר חודשים שהרמטכ"ל הנוכחי אינו מצליח להביא לתוצאות הנדרשות.
אותו רמטכ"ל שהתנהלותו הביאה לחטיפת יקירינו, עדיין מוביל גישה שלא מאפשרת את השבתם.
גישה שמטעה את ההנהגה ומעסיקה אותה בדיבורים על עסקאות ללא היתכנות.
לעולם לא תהיה עסקה כל עוד חמאס שולט בשטח ובאוכלוסיה ללא עוררין.

רק שליטה מלאה בשטח תאפשר להוביל את המשא ומתן מהמקום הנכון – מקום שבו ישראל קובעת את התנאים.

אנו קוראים לראש הממשלה ולקבינט למשול ולקיים את רצון העם שבחר בהם!
אנו קוראים לממשלה למנות לאלתר קצינים שמובילים את צהל ואת השבכ לנצחון והשבת החטופים.

זה הזמן להעמיד בראש צה"ל והשב"כ מנהיג צבאי נחוש ומקצועי שידע להוביל לניצחון, לפעול בדרכים חדשות וממוקדות ולהשיב את החטופים הביתה.

זו אינה שעת דיבורים או הססנות, אלא שעת מעשים.

פורום תקווה – לא ננוח ולא נשקוט עד שיחזרו הביתה!

לגייס עוד חרדים. כולנו צריכים לחשב מסלול מחדש ולחשוב איך עושים את זה אחרת. יש כאלה שאומרים: בואו נצא להפגנות ברחוב, נצעק עליהם כמה הם רשעים, נשלח להם צווים, ומחר בבוקר כולם יעמדו בבקו"ם. יש כאלה שאומרים: לא, נעשה להם פוצ'י מוצי, בואו בבקשה תתגייסו. כנראה שלא הדרך הזאת ולא הדרך הזאת עובדות. אנחנו מנסים ליצור דרך אמצע, שכן יש דרישות, כן יש אמירות ברורות שמציבות יעדים ברורים איך מגייסים. מצד שני, לא בשנאה וגם לא בויתור".

ובמעבר חד למחלוקת מסוג אחר: איך אתה רואה את הפעילות של מטה החטופים?

"אחד הדברים שהכי כאבו לי היה הקמפיין שאמר שלציבור הדתי-לאומי לא אכפת מהחטופים, כי אנחנו לא מגיעים לכיכרות. במשך חודשים ארוכים סיכנתי את נפשי, ואני מוכן גם עכשיו בכל רגע להיכנס לעזה ולסכן את נפשי, כדי להביא חטופים. כשעברנו בית-בית עם דמעות בעיניים כדי לחפש את החטופים שלנו - זה היה כי אכפת לנו. מי שנמצא עם נשק ומדים ומסכן את נפשו בתוך בית בחאן יונס כדי למצוא חטופים, לא פחות אכפת לו מהחטופים מאשר מי שעומד ושומע ומר בכיכר. השיח הזה שלקח את החטופים להיות שוב משהו שמפריד בינינו, זה עוול גדול גם למשפחות החטופים, גם לחטופים עצמם, וגם כמובן לציבור הדתי-לאומי ששוב הפך להיות שק חבטות לאומי. אני לא מקבל את זה", הוא מתקומם. "נכון, יש פה דיון ערכי עמוק על המחיר של עסקה, כזה או אחר, וכדאי שנהגל אותו. אבל הדיון הוא בכלל לא אם החטופים חשובים כן או לא. לא מזמן ראיתי דיווח של ראש השב"כ, שאמר שההפגנות של מטה החטופים בכיכרות גרמו להקשחת העמדות של חמאס. יכול להיות שדווקא מי שעמד בכיכר וזעק, לא בטוח שסייע לחטופים".

לא עסוקים בלייקים

יהודה ולד (41), נשוי לשירה ואב לשישה ילדים, מתגורר בכרמי צור שבגוש עציון. ולד למד בשיבת כפר הרא"ה, בה שימש אביו ר"מ בשיבה, בתקופתם של הרב נריה והרב צוקרמן. לאחר מכן עברה המשפחה לקריית משה בירושלים - שם גדל, בסמוך לשיבת מרכז הרב. בהמשך למד בשיבת ההסדר באילת, שדרכה התגייס לגדוד 101 של הצנחנים. לאחר מכן המשיך לפיקוד, ומאז שחרורו ממשמש כמפקד צוות צלפים בחטיבה 55 של הצנחנים במילואים.

בשלב הראשון הלך, בעקבות אביו, אל תחום החינוך. "למדתי שנים בישיבה, ואחרי זה עשיתי תואר ראשון ושני בחינוך ועסקתי גם בהוראה". במקביל הוא נמשך אל העשייה הציבורית ואף מונה לחבר מועצה בגוש עציון מטעם היישוב כרמי צור.

לפני כשמונה שנים פנה אליו מנכ"ל מפלגת

כוללת את הקשר עם השטח, מהלכים ציבוריים, תמיכה בצעדים שהמפלגה מובילה, תיווך של העשייה הציבורית לציבור, עבודה מול כל מאות הנציגים המוניציפליים בשטח, ולראות איך עוזרים להם".

אומנם, כפי הנראה כרגע, לא צפויה מערכת בחירות בשנה וחצי הקרובות. אך הסקרים

"מפלגה דתית לאומית זה דבר קריטי, עם יכולת השפעה גם על האתגרים של הממשלה. מה שעושה בצלאל סמוטריץ' היום בקבינט, כדי שהמלחמה הזאת תימשך, כמו שהוא עשה במשך השנה האחרונה, לא עשה אך חבר כנסת אחר, גם אם יש לו כיפה על הראש. זה הכוח של מפלגה שנושאת על דגלה את הערכים האלה בצורה ברורה"

בסופו של יום מי יותר משפיע - אלעזר שטרן או חילי טרופר איפה שהם נמצאים, משה סעדה בליכוד, או מפלגה שנושאת על דגלה את הערכים האלה? במבחן התוצאה מוכח שמפלגה דתית לאומית משפיעה יותר. זה נכון לאורך כל שנות ההיסטוריה, לאו דווקא מהמשמרת שלנו. מפלגה דתית לאומית זה דבר קריטי, עם יכולת השפעה גם על האתגרים של הממשלה. מה שעושה בצלאל סמוטריץ' היום בקבינט, כדי שהמלחמה הזאת תימשך, כמו שהוא עשה במשך השנה האחרונה, לא עשה אף חבר כנסת אחר, גם אם יש לו כיפה על הראש. זה הכוח של מפלגה שנושאת על דגלה את הערכים האלה בצורה ברורה".

השאלה אם זה מספיק חשוב לציבור. מפלגת הציונות הדתית בגלגוליה השונים אף פעם לא רצה לבד.

"בוודאי שהציבור יצטרך להחליט אם הוא רוצה את זה. תמיד הייתה מפלגה דתית לאומית. זה נכון שבשנים האחרונות היינו עסוקים בעיקר בלהתפלג, לפצל ולמצוא כל אחד את הצבע שיותר מתאים לו. אבל אם נצליח להמשיך לשמור על זה שתהיה מפלגה ציונית דתית שיכולה להכיל גם את הגוונים השונים, כמה שיותר מנעד רחב בתוך הציבור שלנו - בוודאי שיש לזה גם קיום פוליטי. אנחנו מאמינים שהדגלים האלה של עם ישראל, ארץ ישראל ותורת ישראל הם לא סתם סלוגן יפה שכתוב על סניף בני עקיבא, אלא משהו שאנחנו צריכים לממש. הדרך לממש את זה בצורה הכי טובה בפוליטיקה הישראלית היא דרך מפלגה חזקה ומשמעותית. אני מאמין שיש הרבה קונים למוצר הזה".

מה היעדים האישיים שלך במפלגה?

"כרגע אני עסוק בנחיתה אחרי 230 ימי מילואים, מנסה להמשיך איפה שכרגע הקדוש ברוך הוא שם אותי. יש לנו המון המון אתגרים. אבל כמו שהתגלגלתי לתפקיד הזה בסייעתא דשמיא, אני לא יודע לאן הקדוש ברוך הוא יגלגל אותי הלאה. השנה הזאת לימדה אותי שאני חייל של עם ישראל - אז כנראה אמשיך להיות על מדים".

יש סיכוי שתמשיך במסלול של המנכ"ל הקודם ותתמודד בפריימריז?

"אני יהודי פשוט. להיות אחד מ־120 שמייציגים את עם ישראל בכנסת ישראל, זה תפקיד שמבחינתי מעורר חרדת קודש, ואני מאמין שיש רבים וטובים ממני לפני".

שמוזמנים על ידי גורמים כאלה ואחרים ומתפרסמים בכלי התקשורת הארציים מציגים תמונת מצב עגומה בנוגע לכוחה של מפלגת הציונות הדתית. בחלק מהסקרים היא כלל לא עוברת את אחוז החסימה, ובסקרים אחרים היא עומדת על ארבעה מנדטים. הרבה פחות מכוחה בכנסת הנוכחית, עם מספר מנדטים כמעט כפול ותיקים בכירים בממשלה. את ולד הנתונים האלה לא מדאיגים.

"הסקרים פחות מעניינים אותנו. במהלך השנה הזאת, כמו אחרים, היינו עסוקים בעיקר בלהילחם על הבית", אומר ולד. "כששאלנו את בצלאל מה יהיה עם הסקרים, הוא אמר: מה שמעניין אותי זה דבר אחד, לעשות מה שטוב למדינה. אני יודע שלא תמיד אני מצליח לשקף את זה לציבור בצורה הכי ברורה, ולא תמיד אני יכול לומר כל דבר. יש אנשים אחרים, שמוציאים מהקבינט מה שהם רוצים, ומציירים את עצמם כמו שהציבור רוצה לשמוע. בצלאל אומר: אנשים נתנו בי אמון כדי שאעשה מה שאני צריך לעשות לטובת המדינה. אם אתחיל לעשות שיקולים כיצד לנהוג כדי לקבל עוד לייק בפייסבוק או עוד קול בסקרים - אני חוטא לתפקיד. בסופו של יום, אנשים ידעו להעריך את ההחלטות שהתקבלו במהלך השנה-שנתיים האחרונות, ואת העשייה הברוכה שנעשית באוצר. גם השינויים שנעשים בעולם ההתיישבות ביהודה ושומרון הם שינויים מרחיקי לכת ברמה היסטורית".

"השרים אופיר סופר ואורית סטרוק וכל חברי הכנסת שלנו פועלים למען המגזר הציוני-דתי ששלח אותנו: אנחנו דואגים ליישובות ההסדר, למכינות הקדם-הצבאיות, לגרעינים התורניים, לשירות הלאומי ולתנועות הנוער - זה לא קורה מאלי", הוא מזכיר. "אנשים בטוחים שזה על טייס אוטומטי, אבל יש אנשים שעובדים על זה יום ולילה. המלחמה הזאת הוכיחה שהמגזר הציוני-דתי הוא המגזר הכי לא מגזרי שיש. כשאנחנו עוזרים ליישובות, למכינות, ליישובות הגבוהות ולמדרשות, זה כי אנחנו מגדלים את הדור הבא של האנשים שמוכנים למסור את הכול למען המדינה הזאת. אנחנו גאים בזה. לא תמיד אפשר לספר הכול בזמן מלחמה. בסופו של דבר, כשאנחנו נצטרך לתת דין וחשבון בבחירות ונפרסם לציבור את ההחלטות, השיקולים וההישגים, הציבור ישפוט. בסוף אנחנו עובדים אצל הציבור. אם הציבור ירצה את זה, זה יהיה. אם הציבור לא

"כשאנחנו דואגים ליישובות ולמכינות, זה לדאוג לדור הבא שימסור את עצמו למען המדינה". ישיבת סיעת הציונות הדתית

דווקא עכשיו

תוכנית מנדל למנהיגות בתרבות יהודית

ההרשמה נפתחה:

תאריך אחרון להגשת מועמדות
יום שלישי, 31 בדצמבר 2024
ל' בכסלו תשפ"ה

מנדל MANDEL
מכון מנדל למנהיגות
Mandel Leadership Institute

תלפיות המכללה האקדמית לחינוך

הנהלת המכללה, עמותת המכללה,
המרצים, הסטודנטים וצוות המינהל
משתתפים באבלו הכבד של פרופ' נחום רקובר,
נשיא המכללה לשעבר, ומשפחתו

על כטירת אחיו
הסופר ר' שמחה רז ז"ל

המקום ינחמכם עם שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד.

פרופ' ישראל רוזנסון בנימין בהגון יעקב סולר יצחק דרסלר הראל יצחקי
נשיא המכללה ראש המכללה יו"ר העמותה יו"ר האסיפה הכללית מנכ"ל המכללה

ברוך דיין האמת

בצער רב וביגון קודר אנו נפרדים ומודיעים על פטירתה בשיבה טובה של אמנו, אחותי, סבתנו וסבתא רבא
היקרה, אשת חסד, טובת לב למשפחתה ולכריות

אסתר שיינברגר ע"ה

המתאבלים מרה:

אחותה: יפה הר נוי
בנה: מאיר וכלילה הר נוי
בתה: גילה ושמעון קב
הנכדים: אירית, רונית,
עפרה, אסף, חגית, ישי,
עודד, מיטל, ינון

הננימ: מורן, אביעד, יעל, מיכל, עידן, טל,
קרן, שקד, עידו, ניר, שחר, שירה, אלקנה,
דרור, רוני, הללי, חן, הדר, שהם, עדי, יובל,
יהלי, יהונתן, אוריה, אסף, ארי, עברי, דרית,
מדבר-אור שלום, אלמה אליה, לביא, רעי,
עתי, נטע, עמנואל

יושבים שבועה בבית בנה רח' הסיבים 63/41 פתח תקוה
זמני התפילות: שחרית 7:30, מנחה וערבית 16:25
הבת גילה קב תשב מיום חמישי אחה"צ בביתה בקרומים

**סופ"ש
זאת חנוכה
ביום המלח**
עם
הרב אורי שרקי
במלון רויאל ים המלח

חמישי-שבת פרשת ויגש
ב'ד' בטבת תשפ"ה, 2-4 בינואר 2025

שעות נפרדות
בספא המלח
במלון

סכסוך מיוחד לחברי ארגון המורים,
5%-1 הנחה למשלמים בכרטיס תמורה

055-2901011
yeshiva.org.il/sales

ישיבה
בשכיל זה יש אינטרנט

צילום: לירון מולדובן

התחלה// נולדה וגדלה ברחובות, "עיר שדתיים וחילונים גרים בה במארג חיים משותף שמאוד אהבתי". הרביעית מתוך חמש בנות.

אבא// הרב אלימלך פרנס, שימש שנים רבות בתפקיד רב חיל הים. עדיין משרת פעיל במילואים. "במהלך המלחמה השתתף מטעם הרבנות הצבאית בלא מעט הלוויות ואזכרות, ובמקביל נמצא בעשייה תורנית ענפה, מחתן זוגות ומעביר שיעורי תורה".

אמא// אסנת פרנס, במשך שנים רבות עבדה במערכת החינוך כמפקחת על תחומי המדעים ואיכות הסביבה. "הבית שלנו היה סמל של הכנסת אורחים. תמיד היו אצלנו אנשים מכל מגוון החברה הישראלית. חיילים של אבא ותלמידים של אמא הרגישו אצלנו בבית".

ספסל הלימודים// ביסודי למדה בבית הספר הממלכתי-דתי נעם ברחובות, בחטיבת הביניים עברה לשעלבים, ומשם לאולפנת בהר"ן. "הצוות והרב נוימן היו מגדלור בשבילי, גם בפן הלימודי וגם בפן האישיותי. במידה רבה האולפנה אחראית לעיצוב מי שאני".

מפיקה צעירה// בתור נערה היא שמה לב שאין בעיר רחובות מספיק פעילויות שמתאימות לציבור התורני והחליטה לפעול בנושא. "הייתה במה ביום העצמאות, אבל במשך כל ימות השנה רוב הפעילויות לא הותאמו לציבור הדתי. יחד עם נציגי המפד"ל וליאור פרישמן ביקשנו תקציבים ואכן קיבלנו, ולקחנו על עצמנו את המשימה. בפעם הראשונה הבאנו מופע של אודי דויד לחצר של אחד מבתי הספר בעיר. לא היינו בטוחים אם וכמה אנשים יגיעו, ובסופו של דבר השתתפו במופע 1,500 איש. היינו בהלם והבנו שיש צורך עצום".

תופסת כיוון// "הפקנו את הכול מאפס, הייתי יוצאת מהאולפנה כדי לבדוק מיקומים אפשריים למופע. קיבלנו תקציב של בערך 32 אלף שקלים וחשבנו שאנחנו מיליונרים. אחרי המופע כתבתי כמה כתבות מסכמות והכנסתי אותן לעיתונות המקומית. כך לאט לאט נכנסתי לתוך עולם ההפקה ויחסי הציבור. בהמשך התנדבתי למועצת העיר ברחובות, שם הציעו לי להפיק את במת יום העצמאות הדתית. שנה אחר כך, כשהייתי בת 17, כבר הייתי שותפה בהפקה של במת יום העצמאות העירונית המרכזית, עם קרן פלס, סקאזי והטאלנטים של כוכב נולד. גם אחרי זה הוצאתי אייטמים לתקשורת והבנתי שזה הולך להיות הכיוון שלי בחיים".

בבירת המרכז// לאחר סיום כיתה י"ב עשתה שנתיים שירות לאומי. את השנה הראשונה עשתה בתל אביב. "בבוקר הייתי בבית החולים איכילוב, שם עבדתי בתפקיד מיוחד עם מחלקת יחסי הציבור ורב בית החולים, הרב אברהם רוניקוב. הבאתי הרבה מתנדבים שהרימו פעילויות תורניות למען המאושפזים. בשעות אחר הצהריים-ערב הייתי בגרעין התורני. עסקנו ביצירת מפגשי דתיים-חילונים. בחמישי בלילה היינו יוצאים למועדונים ומספרים לצעירים על יהדות. הייתה שנה מדהימה".

מעבר לים// את שנת השירות השנייה עשתה בקהילה האורתודוקסית בבולטימור שבארצות הברית, בשליחות מטעם 'בת עמי' והסוכנות היהודית. "עבדתי בבית ספר של 1,200 תלמידים מכיתה א' עד י"ב, ולימדנו יהדות וציונות בהתאמה לגילים השונים. את תלמידי

אפרת פרנס כהן

32

נשואה לחגי ואם לארבעה

תושבת לוד

דוברת רשות החשמל

משותפת, כשהוא עדיין למד בישיבת ההסדר בקריית שמונה". בשנה האחרונה הוא מילואימניק במשרה מלאה. "עשה יותר מ-200 ימים כלוחם מילואים בחטיבה הסדירה של הצנחנים".

הנחת// ארבעה ילדים. רינת חנה (9), נהורא חיה (7), צור אהרן (3 וחצי) ולביא בן שמונה חודשים.

חמ"ל לודאי// מאז החתונה השניים מתגוררים בלוד. במהלך פרעות תשפ"א ניהלה יחד עם עפרה לקס, מאיר ליוש, הדר מילר וחברים נוספים את החמ"ל התקשורת. "הפורעים הגיעו ממש לפתח הבניין שלי וראיתי את הכול מהמפרסת. התחלתי לדווח גם לכוחות הביטחון וגם לכלי התקשורת, עד שגיבשנו את החמ"ל. היינו ברחובות העיר עד ארבע לפנות בוקר עם ברהנו טגניה ושאר הכתבים. רצנו מאירוע לאירוע. דיברו הרבה על לוד, כי היינו חבורה של אנשי תקשורת שידעו להגיע ללב התקשורת ולפריימ-טיים. היו עוד הרבה ערים מעורבות שסבלו, אבל לוד הייתה הכי הרבה בכותרות בזכות זה".

עם הלב// במקביל לעבודה היא מתנדבת בארגון 'שדה חמד', מערך דיור בקהילה לבוגרים עם צרכים מיוחדים. "אני עושה להם את כל המיתוג, השיווק והאסטרטגיה יחד עם חבר טוב, אילרן גלילי. בנינו להם את כל המעטפת.

הרכבתי על תוואי כביש 6. עבדנו על נושא מיתוג העובדים וניהול אסטרטגיה, ועסקנו לא מעט בניהול משברים. היינו צריכים לעבוד הרבה על הסברה חיובית, כמו למשל להדהד סיפור של פקח שהציל נוסעת שעברה התקף אפילפסיה מסכן חיים, בעוד שאר הנוסעים היו עסוקים בטלפונים ולא הבחינו בכך".

חשמל באוויר// לפני שנתיים מונתה לדוברת רשות החשמל, "הרגולטור על משק החשמל בישראל. רשות החשמל מנהלת את יישום הרפורמה בחשמל, אשר מעודדת תחרות באמצעות מכירת תחנות הכוח של חברת החשמל ופעולות נוספות, ומאפשרת לכל צרכן ביתי להתחבר לחשמל דרך ספקים פרטיים וליהנות מהנחות בתעריף החשמל. המשק היום תחרותי מאוד וכ-12 אחוזים מהחשמל שאנחנו צורכים מקורו באנרגיות מתחדשות, לרוב אנרגיה סולארית. חלק ניכר מהעבודה שלי זה לקחת את החומר המקצועי ולהנגיש אותו לאנשים שלא מהתחום, שכל אדם ידע שהוא יכול להתחבר לחשמל באמצעות מגוון ספקים פרטיים אחרים, או שמעכשיו התקצר זמן החיבור לחשמל כי הפחתנו את הבירוקרטיה. העשייה שלנו נוגעת בכל אורח במדינה".

החצי השני// חגי כהן, מנהל פרויקטים במערכות מידע בבנק לאומי. "הכרנו במהלך הלימודים שלי באוניברסיטת אריאל דרך חברה

הכיתות הגבוהות יותר עודדנו להגיע לשנת לימודים בארץ ולהתגייס".

לימודי שטח// עם חזרתה לארץ החלה ללמוד לתואר ראשון בתקשורת, אסטרטגיה וניהול באוניברסיטת אריאל, עם התמחות בדוברות ויחסי ציבור. תוך כדי הלימודים מונתה לדוברת אגודת הסטודנטים ואף הקימה חברת דיגיטל קטנה. "היינו בין הראשונים שיצרו עמודי פייסבוק לשוק העסקי. היו לי כמה לקוחות מחברות גדולות במשק הישראלי".

התחדשות// לאחר סיום הלימודים עבדה שנה ב-BDO - פירמת ראיית חשבון וייעוץ עסקי. משם עברה לרכז את תחום הפרסום והשיווק במרכז האקדמי לב במשך קרוב לשלוש שנים. במשך תקופה קצרה מילאה את מקומה של דוברת תנועת 'אמונה', ובסיומה עברה לתפקיד בדוברות הרשות להתחדשות עירונית - רשות ממשלתית שאחראית על הרגולציה בנושא תמ"א ופינוי-בינוי ומקימה את המינהלות החברתיות למיזמי הנדל"ן ברחבי הארץ.

נוסעת// התפקיד הבא היה ניהול תקשורת והסברה ברכבת ישראל, אותו מילאה במשך שלוש וחצי שנים. "השקתי את קו ירושלים-תל אביב וכן פרויקטים של תשתיות, כאלה שקורמים עור וגידים עכשיו - כמו מסילת כביש 431, והמסילה המזרחית שאמורה להיות העורק

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמוח בנועל'ה:

מיכל ונתן פינטו - נתניה / שדרות | בועז ומיכל רדה - נתניה
איחוד הצלה מחוז מרכז | דוב ונופר בר אודה - רעננה
דוד מלכה ורחל בן עזרא - כפר סבא

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

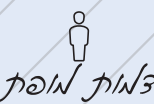
"למה הו'י"צ
במקצוע שלי אין יום אחד שדומה
ליום אחר. אני קמה בבוקר פחות או
יותר עם הילדים, עוברת על עיתוני
הבוקר לראות אם יש דברים רלוונטיים
בשבילנו ועונה לשאלות של כתבים.
בהמשך היום משתתפת בשיבות הנהלה,
בכנסים שאנחנו יוזמים או משתתפים
בהם, מנהלת משברים תקשוריים,
דואגת עם הצוות לרשתות החברתיות
ומנהלת ויוזמת שיחות רקע עם כתבים
וכדומה. יש המון עבודה מאחורי הקלעים
ואסטרטגיה".

"הזמן שלי להתנתק ולהתחבר למשפחה
ולילדים. מנוחה אמיתית. אני מודה לה'
שאני דתייה, בעיקר בגלל שבת. החברים
הלא דתיים שלי מקנאים בי בגלל זה".

"אני בעצמי שרה במקלה, אבל שומעת
בעיקר את הפלייליסטים העדכניים שיש
ביוטיוב. לאחרונה שומעת את 'עוד יותר
טוב', כדי להרים את מצב הרוח שלי".

דבורה הנביאה. "אישה שהחזיקה
בכובעים רבים וידעה לשלב ביניהם
בהצלחה רבה. היא הייתה גם אמה, גם
מפקדת וגם נביאה".

"שכל החטופים יחזרו הביתה לשלום
ושיהיה ניצחון אמיתי".

"להרגיש חמצה, גם בתחום המקצועי
וגם בתחום המשפחתי".

"מקווה להמשיך בתפקידי עשייה
משמעותיים".

אני רואה איך הם מלווים את בעלי הצרכים
המיוחדים לתעסוקה ולעצמאות, ויש כאלה
שאפילו מתחתנים והארגון מלווה אותם כזוג.
כשבנתי להם את האתר ושאלתי אותם אם
לשלב בו אפשרות של בקשת תרומות, הם ענו
להפתעתי שמה שהם מקבלים ממשרד הרווחה
מספיק לפעילות שלהם והם לא צריכים תרומות.
הם עובדים עם הלב שלהם. אני מלווה אותם כבר
ארבע שנים וזה נותן לי הרבה סיפוק".

פרחי הנצחה // לפני כשנתיים, בעקבות
פטירת חמותה, אורלי כהן ז"ל, ממייסדות בית
כנסת קרליבך בגבעת שמואל, יזמה יחד עם
המועצה הדתית בעיר ערב שזירת פרחים לבתי
הכנסת בגבעת שמואל בערב חג השבועות.
"חמותי הייתה מקפידה על המנהג הזה, ובכל שנה
בערב שבועות היה מתמלא סלון ביתה במאות
פרחים שמהם הייתה שוזרת במתקנים מיוחדים
סידורי פרחים שיתאימו לארון הקודש, למחיצה
וכדומה. כשנפטרה חשבנו איך להנציח אותה, וכך
עלה הרעיון ליוזם ערב שזירת פרחים עם נשות
גבעת שמואל לזכרה. ההתלהבות הייתה בשמיים
וזה הפך למסורת".

אם זה לא היה המסלול // "זכיתי
ב"ה והמסלול שלי היה לי ברור מגיל אפס. אבל
אם זה לא היה המסלול הנוכחי, כנראה הייתי
עוסקת בכל תחום שיש בו אנשים - משאבי
אנוש, רוחה וכדומה, או בניהול פרויקטים".

יהיה לנו רק טוב?

לגיון הגיע בחור דרוזי כשהוא מבקש להתגייס. הדיינים התייחסו אליו בחשדנות טבעית, אבל הוא היה עקשן והיה רציני ורכש ידע רב ביהדות. כך הוא הצליח לשכנע את בית הדין, והוחלט לגיורו. לפני הגיור שאל אותו הדיין: "אבל למה לך? הרי בני משפחתך יחרימו אותך, וקשה יהיה לך להיקלט בחברה היהודית - עדיף לך להישאר דרוזי טוב". ענה הבחור: "אספר לך איך הגעתי לגיור. בצבא הייתי ביחידה קרבית, שבה הייתה מחלקת בני"שים. בליל שבת אחרי הסעודה הזריזה של הגדוד, הם נשארו יחד בחדר האוכל והתחילו לשיר בהתלהבות שירים שלא הכרתי. פתאום קם אחד ונתן נאום קצר כשהוא מצטט מספר שבדוד, וכולם הקשיבו בשקט. אחר כך הם אכלו ופטפטו בנחת, ושוב שרו כמה שירים בהתלהבות ובעיניים עצומות, והייתי מוקסם. כך התקרבות אליהם, למדתי את השירים שלהם ואפילו הצטרפתי לפעמים, עיינתי בספרים שלהם, ובשלב מסוים הבנתי: נפשי נקשרה בהם, נפשי נקשרה באווירה שמקיפה אותם, נפשי נקשרה בתורה שלהם. כל ההמשך נבע מזה". כך סיפר הבחור רגע לפני שהתגייס והפך ליהודי שומר מצוות. וכל העושר הזה נמצא אצלנו.

לפרוס את נוצות הטווס. בתקופה המיוחדת הזאת הציבור שלנו עולה קומה. הרב לונדין אמר באחד משיעוריו שקיום מצוות "ואהבת לרעך כמוך" תלוי בשאלה איך אתה מגדיר "רעך" - יש מי שחיי פרטיים וה"רעך" שלו הוא המעגל הקרוב שלו בלבד. אבל יש מי שמותח את ההגדרה של "רעך" וכל עם ישראל הוא בבחינת רע, ואותו הוא אוהב ובשבילו הוא מוכן למסור את נפשו. כך הוא הציבור שלנו. גאוות היחידה חשובה. מותר לנו לפעמים לפרוס את נוצות הטווס היפהפיות שלנו בלי בושה ובלי עודף צניעות.

לאחרונה חגגנו מסיבת גיוס לבן הזקונים שלנו, שעוזב זמנית את הישיבה הגבוהה שבה למד במשך שש שנים ומתגייס במסגרת "הסדר מרכז". נשאתי עיניי סביבי, והבנתי שאנחנו חוגגים לילדים לא כשהם מקבלים תארים אקדמאיים או משיגים הישג חיצוני כלשהו. החגיגות הן סביב חסד שהם זוכים לעשות - אם זו תרומת כליה או נשיאה בעול בזמן מלחמה, גם אם באופן זמני זה בא על חשבון התורה שהיא כל כך אהובה.

הציבור שלנו תורם הכי הרבה בכל תחום, וגם בלימוד התורה הוא הולך ומתגדל, אבל זוכה להכי פחות הערכה והוקרה ותמיכה. ההערכה מתחילה בהערכה עצמית. אנחנו טובים ועוד יותר טובים ועוד יותר טובים. ואם אנחנו מעריכים את עצמנו, חשוב שנדע לקדם את הצרכים שלנו - כמו למשל בנושא הדיור, התחבורה, הזולת שכר הלימוד ביישיבות ובאולפנות, לימודים גבוהים מותאמים ועוד. אבל לזה כדאי להקדיש טור שלם. ●

האם ביטחון בה' אומר שבטוח שהכול יהיה טוב, ועוד יותר טוב? יש אנשים שיש להם קשיים, והם מתפללים וה' עונה להם בשלילה. לא כל סיפור נגמר בהפי אנד. ובכל זאת, "אנחנו מאמינים בני מאמינים ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמיים". מעניין שגם המשפט הזה היה לפני כמה שנים להיט, כמו השיר "תמיד אוהב אותי". אבל יש ביניהם הבדל תהומי

קביעה חצופה או תפילה? לפני כמה שבועות, בבית מרקחת במודיעין, ישב ילד כבן עשר, מגודל שיער, עם נעלי ריבוק וג'ינס וכיפת שמיים לראשו, ושר בקולי קולות את השיר שכבש את המדינה: "ה' יתברך תמיד אוהב אותי". אין מה לומר, המילים של השיר באמת מרגשות. יש בו הבעת אהבה לה' יתברך, יש בו הבעת רצון להיות טוב יותר, יש בו ביטחון באפשרות של האדם להשתפר ובגישה החיובית של הקדוש ברוך הוא אליו, בשלום שיגיע, ושיהיה רק טוב.

לא לשווא הפך השיר ללהיט בפרק זמן קצר. הוא מבטא בפשטות את הקשר הכי ישיר של האדם לבורא, כאשר האדם מצפה מה' רק לטוב כל הימים. אבל אני תוהה אם הציפייה הזאת ריאלית. האם ביטחון בה' אומר שבטוח שהכול יהיה טוב, ועוד יותר טוב? יש אנשים שיש להם קשיים, והם מתפללים וה' עונה להם בשלילה. לא כל סיפור נגמר בהפי אנד. ובכל זאת, "אנחנו מאמינים בני מאמינים ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמיים". מעניין שגם המשפט הזה היה לפני כמה שנים להיט, כמו השיר "תמיד אוהב אותי". אבל יש ביניהם הבדל תהומי. במשפט "אנחנו מאמינים" אנחנו לא קובעים עובדות. אין בו הבטחה שיהיה טוב, אלא הצהרה שאנחנו נשענים על אבינו שבשמיים. אבל השיר החדש קובע כביכול עובדות לריבוננו של עולם, ומחייב אותנו לעשות לנו טוב יותר טוב ועוד יותר טוב. וזאת הרי לכאורה ציפייה לא ריאלית ואולי אפילו קצת חצופה.

אבל האמת היא שגם השיר של הרב ארוש הוא למעשה בקשה, תפילה, ולא קביעת עובדה. "בנים אתה לה' אלוקיכם" כתוב, וכבנים מותר לנו לצפות לפעמים לקבל מאבינו שבשמיים מתנות גם כשלא בדיוק מגיע לנו. אנחנו מפנים כביכול את תשומת ליבו של הקדוש ברוך הוא לכך שהאהבה היא דו-צדדית, לא רק ה' יתברך תמיד אוהב אותנו - אלא אנחנו גם מאמינים בו ואוהבים אותו, גם אם לא תמיד יוצא לנו להיות הכי טובים, והוא שומע את בקשותינו גם אם חסרות לנו כמה תפילות. ואחרי ביטויי האהבה הללו אנחנו מקווים שיהיו לנו חיים של טובה ושל ברכה. וכשכולם שרים את זה יחד זו תפילת רבים שתמיד מתקבלת, כי ה' יתברך תמיד אוהב אותנו, כידוע.

הדרוזי זמירות השבת. אנחנו מצידנו משתדלים לחיות חיי תורה נעימים ושלמים, חיים שמגדלים אנשים גדולים. אבל זה לא תמיד בתודעה שלנו שאכן אנחנו שחקנים פעילים במגרש הזה. זוכרים את הסיפור על יהודי שחולם על אוצר מתחת לגשר ומתברר לו לבסוף שהאוצר נמצא אצלו בבית? כך גם אנחנו, חיים חיים של גובה, אבל אנחנו קצת עיוורים לגודל של עצמנו ולגודל השעה. לפעמים צריך מישור מבחוץ שיאיר בפנס על כל הטוב הזה שיש בנו. הסיפור הבא מדגיש את הנקודה הזאת. לאחד מבתי הדין

אביגיל מיזליק
avmyzlik@gmail.com

לתת גט לייאוש

לאחר הגירושין ההכרחיים, נותרה חברתי אישה צעירה עם שתי בנות קטנות שמבוססת בתחתית החיים. אבל אז היא קיבלה החלטה ששינתה את חייה מקצה לקצה

נראית מקסים, מטופלת ומטופחת, היא נמצאת בזוגיות רצינית לקראת קשר ממסד ומחזיקה את עצמה באופן מדהים. "שלא תחשבי, אני לא חיה בלה לה לנד", היא מספרת לי. "יש כל כך הרבה רגעים קשים ביום שלי. אבל ההחלטה לקחת את המשבר הגדול של חיי ולהפוך אותו למנוף להתקדמות היא ההחלטה הטובה ביותר שעשיתי בשביל עצמי. ודבר אחד חשוב למדתי: מסכנות היא לא חברה שלי. היו לי כל כך הרבה רגעים שבהם הרגשתי קורבן, שהתמסכנתי, ותאמיני לי שהיה על מה. וכן הרשיתי לעצמי לפעמים לשקוע ברחמים עצמיים. אבל לא יותר מקצת. כי זאת ביצה שרק מטביעה אותך יותר בכל פעם, והמסכנות גם מכילה בתוכה מסרים רעים ואלימים לנפש. בעצם הבסיס הנפשי למסכנות הוא: אני דפוקה ואכלתי אותה. ברגע שקלטתי שזאת האמירה שאני אומרת לעצמי, פשוט לא הסכמתי לזה יותר. למדתי שהדבר החשוב ביותר בשבילי הוא למצוא את האמירות הסמויות בתוך כל מה שאני עושה. לא להסכים לאמירות מחלישות אלא רק לדיבורים של חזיון ואמונה בעצמי, בחיים, בטוב וכמובן בבורא עולם. זה הסוד האמיתי של ההצלחה שלי". ●

סרט הוליוודי על אנדרדוג שמרים את עצמו מהאשפתות למרומי התהילה. ברור שבחיים זה נראה אחרת לחלוטין, וגם למירי הדרך לא סומנה רק בקו אחיד של עלייה. אחרי כל התקדמות הייתה גם התרסקות, וכשמשוהו אחד הסתדר דבר אחר התקלקל. אבל מה שכן היה אחיד הוא הרצון שלה למצוא טוב בחייה. גם ברגעים הכי סוערים היא לא איבדה את האומץ שלה, והמשיכה לבנות את עצמה כמו בצל שמקלף מעצמו בכל פעם עוד שכבה של צער, עוד שכבה של כבודות, עוד חוסר רצון ועוד כישלון. היא והבנות עברו לגור בדירה מקסימה עם סביבה תומכת במיוחד. היא מצאה להן בית ספר וגן מושלמים עם מנהלת שכולה לב ואהבת ישראל נדירה. אחרי כמה עבודות לא מוצלחות עם משכורת שלא מתחילה להספיק היא החליטה ללמוד מקצוע. המשפחה הקרובה עזרה לה גם כספית וגם עם הבנות, וכך הצליחה לרכוש לעצמה מקצוע מבוקש. גם שם היא התקדמה קצת קדימה וקצת אחורה, חלק מהזמן על הסוס וחלק אחר נגזרת בקושי אחריו. אבל היום, כשהיא בת 27, מירי מנהלת צוות, סגנית מנכ"ל של אחת החברות המצליחות בתחום שלה, מרוויחה משכורת מכובדת ביותר, יש לה רישיון נהיגה ורכב משלה, היא

הקרב הפרטי של חברתי הקרובה, שנקרא לה בשם הבדי מירי, הוא בשבילי סיפור מעורר השראה ממש. מירי התחתנה בגיל צעיר מאוד עם בן הזוג הלא נכון, וכשהייתה בת עשרים ואחת מצאה את עצמה עם שתי ילדות קטנטנות ובית מלא כאב. באומץ לב היא החליטה לעשות את מה שלא יכלה לחלום עליו ברגעים המאושרים של ערב החתונה - ולהתגרש. אני זוכרת אותה אז, חודשים אחדים לאחר הפרידה, יושבת על הספה ולא מסוגלת לזוז. מסביב הבית מוזנח, היא בלי עבודה ובלי שמחה, עלתה המון במשקל ובקושי מצליחה להוציא מעצמה קצת כוח לילדות. בשאר הזמן היא הייתה פשוט מרוסקת, חיה את החלום ושברו.

"מסכנות היא לא חברה שלי"

ושם, בנקודה הכי נמוכה, האישה המדהימה הזאת עשתה בחירה שמלווה אותה מאז ועד היום. היא החליטה לא להאמין לייאוש, לא להקשיב לקולות המחלישים, להתעלם מהמבטים והלחישות מסביבה ובדיוק משם - לגדול. בדמיון שלנו אנחנו אוהבים לצייר דרך כזאת בקו שעולה כלפי מעלה, ממש כמו איזה

חרק פטריות חוקרם

8-10 מנות

מנן בישול
40 דקות

דרגת קושי
קלה

זאת מנה שעושים אותה רק למי שאוהבים באמת. הריח, הטעם העשיר, החיבוק והפינוק שיש למרק הזה לתת הם באמת נדירים. ובניגוד גמור לכך - קלות ההכנה. אחד המרקים הכי קלים ומהירים שיש, שמפיקים טעם בלתי נשכח.

לקישוט:

- 100 גרם תערובת פטריות לפי הטעם או רק סוץ אחד (שימז'), פטריות יער, מלך היער ושפניון)
- 2 שיני שום כתושות
- פטרוזיליה קצוצה דק
- 3 כפות שמן זית או חמאה

- בצל גדול קצוץ דק
- 3 כפות חמאה או שמן זית
- 2 שיני שום כתושות
- 2 סלסילות פטריות טריות
- חתוכות סז
- 3 תפוחי אדמה קלופים
- ופרוסים לפרוסות
- מלח ופלפל
- 250 מ"ל שמנת מתוקה
- 2 כפות פרמזן מזורר

מכינים את המרק: מטגנים את הבצל על אש בינונית עד להזהבה קלה כ-10 דקות. מוסיפים את השום ומטגנים יחד עוד דקה. מערבבים היטב. מוסיפים את הפטריות ומתבלים במלח ופלפל. מערבבים ומטגנים על אש גבוהה עד שכל הנוזלים מתאדים והפטריות מזהיבות קלות. מוסיפים מים עד לגובה הסיר ואת פרוסות תפוחי האדמה, ומביאים לרתיחה. מנמיכים את האש ומבשלים מכוסה במשך 30 דקות. טוחנים את כל תכולת הסיר במעבד מזון או בעזרת בלנדר ידני. מוסיפים את השמנת המתוקה והפרמזן, טועמים ומתקנים תיבול. מבשלים 5 דקות.

להגשה: חותכים גס את הפטריות ומטגנים בשמן או חמאה על אש גבוהה עד להזהבה, מוסיפים את השום הכתוש ומתבלים במלח ופלפל, מטגנים עוד דקה ומסירים מהאש. מחלקים את המרק לקערות, מפזרים מלמעלה את הפטריות המוקפצות ופטרוזיליה קצוצה.

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רימון

בעזרת השילד
המשפחה שלכם מוגנת
גם בווטסאפ!

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

חדש! SHIELD

**פתרונות דיגיטליים מתקדמים להורות חדשה,
כולל הגנה בווטסאפ**

עם SHIELD מבית רימון אתם יכולים להיות רגועים שהילדים מוגנים גם בווטסאפ. אם יש תמונה או תוכן שאינם הולמים, SHIELD פשוט תעלים אותם ותאפשר לילדיכם להמשיך להתכתב רק עם תוכן שמתאים להם. התקינו SHIELD ותהיו בראש שקט שהילדים שלכם מוגנים ברשתות החברתיות, באינטרנט ואפילו בווטסאפ.

* 8 9 1 1

rimon.net.il

